

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.Pondělí 8. dubna
pokračování na str. 2**Slovo vydavatele:**

Je už to pár měsíců co jsem se napálil na internetu a koupil jsem si baterku co měla údajně svítit sto tisíc lumen. Na fotografii měla asi 20 těch žlutých „žárovek – LED“ a stála \$65.

Za tři neděle mi přišla baterka. Měla jen jednu "žárovku" a svítila hůř než moje stará baterka za pět dolarů z Aldi. Pak jsem zjistil, že dodavatel „Adelaide lights“ není z Austrálie, jak inzeroval. Žádná adresa či telefon jen email. Když jsem jim napsal odpověděl až po dvou týdnech a deseti emailech. Mohu být prý rád, že jsem vůbec něco dostal. Nyní, než si něco objedná, podívám se nejprve na stránku: <https://au.trustpilot.com/>. A nestačím se divit, co se dozvím. Pět kloboučnických firem je vlastně jen jedna podvodná čínská firma.... klobouky jsou z papíru a tak... Některá firma je tak „inteligentní“, že sice inzeruje na Facebooku pod 8 různými jmény, ale používá stejné obrázky či videa. Dovolují se ještě jednou omluvit za hrubky typu „jdu z rodinou“ které tropím už od dětských let, NEJSEM NOVINÁŘ, snažím se posílat svoje psaní korektorům, ale bohužel někdy, zvláště když tvořím na poslední chvíli tak to nestihám.

Někoho, kdo vstoupí ilegálně na území jiného státu označovat za spoluobčana, je stejně debilní jako označovat zloděje za člena rodiny, jen proto, že se právě nyní nachází ve Vašem domě.

Štěli bychom si pomáhat.

Hamás a Putin bratry jsou

Benjamin Kuras
Říjnový masakr Izraelců daroval Hamás Putinovi k narozeninám. Není to fór, říká to znalec Hamásu na slovo vzatý, syn jednoho z jeho zakladatelů a velitelů Mosab Hassan Yousef. Můžete, pravda, namítat, že zrovna on by mohl být vůči Hamásu zaujatý, když od něho dezertoval do Izraele, kde konvertoval na křesťanství, zaprodal se izraelské

rozvědce a pak se přestěhoval do USA, kde se před pomstou Hamásu skrývá (zatím stále ještě) a občas se objeví na internetových obrazovkách s tímto poselstvím:

Jestli Izrael totálně nezničí Hamás, stane se Hamás vzorem pro všechny radikální džihádické skupiny roztroušené po světě a usilující o globální nastolení islámu, jež Yousef ztotožňuje s nacismem, a

jehož příštím terčem bude Evropa. Pár takových napodobenin Hamásu se už objevilo, například na festivalu v jednom francouzském městečku jen pár týdnů po izraelském masakru. Jak

početné takové skupiny mohou být, vidíme každý týden třeba v ulicích Londýna.

Západ se ladí proti Izraeli

My teď nakoukneme do Putina životopisu, a ejhle – on se skutečně narodil 7. října. Tím darem k narozeninám je odvedení světové pozornosti od ukrajinské války na Izrael a Palestinu, jejichž konflikt se rozrůstá na ohrožení námořních cest Středního Východu, na nichž je Západ ekonomicky závislý. Další kudlička do zad Západu, který propadne zmatku, kde vzít zbraně, energii, vůli a válečnickou dovednost zvládat několik současných útoků na svou existenci. Očekávaný výsledek se dostavil rychle. Západní veřejnost se svižně naladila proti Izraeli a zároveň začala vážně zpochybňovat smysl, účinnost a schopnost své pomoci Ukrajině. Její pokroková a bdělá část oslabuje Západ zevnitř odhazováním a znehodnocováním témat, která západní civilizaci tmelila v cosi, co si mohlo přezdívat „svobodný svět“ a činila ji hodnou osobních obětí na svou obranu před smrtonosnými totalitami. To cosi, co dokázalo zachránit svět před naci-fašismem a komunismem, ale nedokázalo zavčas poznat jejich oživení v podobě islámského džihádismu, domácího neomarxistického wokeismu a vzkříšeného ruského imperialismu, s

čínským neo-maoismem pozorně číhajícím v pozadí a nenápadně skupujícím polovinu světa. S Hamásem se Putin kamarádí od roku 2006, kdy mu jako jeden z první státníků pogrataloval k volebnímu vítězství, odmítl jej označit za teroristickou organizaci, pozval jeho šéfa Khaleda Meshala do Moskvy na přátelský potlach, a navázal diplomatické vztahy. Od té doby šéfy Hamásu hostil častokrát. Za takových návštěv jim ruská vláda udělila označení „humanitární organizace“ a poskytla jí mezinárodní uznání. Že Rusko nepokládá Hamás za teroristickou organizaci, opakují ruští politici dodnes, i na půdě OSN.

Putinovo bratření s Hamásem

Prátelství s Hamásem je součástí ruské globální politiky, která má země takzvaného Třetího světa ujistit, že Rusko je zcela na jejich straně v onom spravedlivém boji proti západnímu kolonialismu. Je to v podstatě pokračování nebo obnova staré sovětské politiky vůči Třetímu světu, která k útokům na Izrael jako jednoho z těch západních kolonialistů vymyslela v 60. letech „palestinský národ“, do té doby zvaný prostě Arabové obývající Palestinu. Pilně palestinské teroristy trénovala po celém „táboře míru“ a vyzbrojovala ruskými kalašnikovkami a českým semtexem. Putinovo Rusko Hamásu už řadu let poskytuje finanční pomoc prostřednictvím své kryptoměnové burzy obcházející západní sankce. Do Gazy se dostávají ruské zbraně, včetně raket. Podle reportáží CNN tam Rusové přes Írán dodávají zbraně NATO ukořistěné Ukrajině, o nichž pak Putin a Medvěděv tvrdí, že je tam prodali sami zkorumpovaní Ukrajinci. Hamás má od Ruska licenci vyrábět střelivo do kalašnikovek. Vojenský

výcvik Hamásu poskytuje Wagnerova žoldácká armáda, jejíž bojůvky jsou roztroušeny po Třetím světě jako předvoj ruského vlivu podryvající prozápadní režimy. V posledních dvou letech byly návštěvy Hamásu v Moskvě stále častější, ruská podpora Hamásu hlasitější a jednoznačnější. Šéfové Hamásu navštívili Moskvu hned v říjnu po masakru, jež Medvěděv označil za „očekávaný vývoj“. Izraelskou blokádu Gazy Putin přirovnal k německé blokáde Leningradu za druhé světové války. A trvalo mu přes týden, než se ozval Netanyahuovi s kondolencí, třebaže mezi mrtvými a unesenými byla asi dvacítko ruských občanů. Ti byli také prvními rukojmími, které Hamás propustil.

Nový světový řád?

Někteří západní analytici věří, že říjnový masakr byl s Ruskem koordinován či přinejmenším konzultován. Se společným a podstatně větším přispěním Íránu, s jehož revoluční gardou musel být logisticky rozpracován a nacvičován. V Hamásu se tak stýkají společné zájmy a cíle Ruska a Íránu, potažmo oživeného islámského džihádu, jimiž je porážka západní civilizace a nastolení nového světového řádu. Ten si možná oba představují jinak, ale porážka Západu jim zřejmě oběma prozatím postačí. Sledujeme bujení nové říše zla, jak by to opět pojmenoval Ronald Reagan blahé paměti. Ta se teď rozrůstá v globální síť chystající se Západu udeřit smrtelné rány z několika stran. A Západ dřímá na vavřínech, už nějakou dobu ne zcela zasloužených. Bolestivé procitnutí možná čeká ty, kdo věří v Rusko jako alternativní civilizační náhražku té nenáviděné „americké hegemonie“, která měla tu historickou drzost zachránit Evropu

před totalitní sebedestrukci třikrát v jednom století. Ty, kdo fantazírují, že tato náhražka by mohla Evropu, nebo aspoň její východní část (tedy nás s naším bláhovým snem o nezávislé a nikým neohrožované Střední Evropě) ještě uchránit před akcelerující islamizací a západní degenerací.

Rakousko jsme za těch 20 let nedohnali.
Co ho zažalovat ve Štrasburku?

Pondělí 25. března

Putin oznámil, že teroristický útok podnikli islamisté
Také Island dá peníze na náboje pro Ukrajinu
K ISS dorazila loď Sujuz MS-25
Prezident Pavel označil teroristický útok v Moskvě za odporný
Cichanouská má v Praze kancelář Demokratických sil
Běloruska A Zemanův stav se lepší
Ministr Hladík kárá státy EU za postoj k obnově přírody
Už dva lidé zemřeli na černý kašel
Všechno bylo, déšť, sluníčko, vítr a chvilku i maličké kroupy

Úterý 26. března

Nákladní loď zbořila v americkém Baltimore dálniční most
Rusko nadále osočuje Ukrajinu a Západ z účasti na
teroristickém útoku v Moskvě
Peníze na municí pro Ukrajinu poskytnete i Slovinsko
Ve Vysokých Tatrách zahynul český turista
Prezident Pavel pokládá za důležité obsadit v Moskvě post
velvyslance
Šéf BIS hodnotí situaci za nejhorší od světové války
V polovině dubna dorazí vakcíny proti černému kašli
Na některých místech bylo v Česku noci až minus patnáct
Dopoledne sluníčko, postupně se zatažlo, teplota kolem
dvanácti

Středa 27. března

Do Británie se dostal rekordní počet migrantů. *Migranti s britským pasem budou posíláni do Austrálie jako Britové.*
Nevěrné ženy v Afghánistánu budou kamenovány
Trump dal do prodeje patriotické bible
Počet obětí teroru v Moskvě stoupl na 149
Těch pár Prominentů minulého režimu, kteří ještě žijí, budou mít po 35 letech menší penze
Etická komise České televize z etických důvodů rezignovala
Jurečka bude s ANO jednat o penzích, nečeká dohodu
Vysoké školy chtějí víc peněz, připravují stávky
Teplota hodně jamí, dopoledne vlídně zataženo, pak bylo sluníčko

Čtvrtek 28. března

Na Slovensku měli první volební duel Pellegriniho a Korčoka
Putin řekl, že Rusko nezaútočí na Pobaltí, Polsku a Česko
V Polsku odhalili ruskou špiónážní síť
Islámský stát se znovu hlásí k teroru v Moskvě
Soudruh prezident Pavel podpořil projekt pozdějšího odchodu do důchodu A ANO chce zveřejnit, kolik peněz se vynaložilo na nákup munice pro Ukrajinu
V nemocnici Bulovka si spletli pacientku a budoucí mamince provedli potrat A Kousek od Václaváku v Praze byl požár
Celkem chladný den, bez deště občas se sluníčkem

Pátek 29. března

Netanjahu schválil jednání s Hamásem o příměří
Poslanec AfD Bystroně se bude soudně bránit proti tvrzení že ho platili Rusové A Holandský premiér Rutte bere vážně vyšetřování ruské špiónážní sítě v Evropě
V Tádžikistánu zatkli 9 lidí v souvislosti s terorem v Moskvě
Pro eurovolby s registruje 9 koalic a 17 stran a hnutí
Adamová Pekarová nechce dát hlasovat i Istanbulskou úmluvu bez podpory A ANO popírá, že by na jednání u prezidenta došlo k dohodě stran důchodů
Policie vyšetřuje záměnu žen v nemocnici na Bulovce
Převážně slunečný pátek, večer se trochu zatažlo

Víkend 30. – 31. března

Biden vyhlásil velikonoční neděli dnem transgenderových osob. A Turecký prezident Recep Tayyip Erdogan a jeho Strana spravedlnosti a rozvoje (AKP) prohrál souboj o radnice v Istanbulu a Ankaře
Rumunsko a Bulharsko dnes oficiálně vstoupily do Schengenu
Němci mají obavu, že spolková vláda by mohla v zemi zakázat jezevčíky jako psí rasu. Mohlo by to vyplynout z novely zákona na ochranu zvířat,
Na kauze Assange šokuje nejvíc, je skutečnost, že je pojednávána tak, jako by byl Assange americkým a nikoli australským občanem .

Pondělí 1. dubna

Von der Leyen má problémy kvůli farmaceutické firmě Pfizer
Izrael navrhuje rozpuštění úřadu UNRWA zdiskreditovaného infiltrací teroristy A Karel III. se objevil na veřejnosti
Pro eurovolby s registruje 9 koalic a 17 stran a hnutí
BIS a další služby odhalily vlivovou síť Ruska
Fiala rozhodl, že eurokomisaře nanominuje neexistující koalice
Piráťů a STAN A Exprezident Zeman se musí omluvit
Zdeňku Šarapatkovi, po 7 letech soudů
O Velikonocích zahynulo v Česku 7 lidí na silnici
Počasí o Velikonocích slunečné, avšak poznamenané pískem ze Sahary

Úterý 2. dubna

Pellegrini bojkotoval televizní duel s Korčokem
Rusko vede jednání s Tálibánem, asi ho přestane brát jako teroristu A 12letý Fin střelil ve škole, zabil spolužáka
Izrael zaútočil na iránský konzulát v Damašku
Do eurovoleb se hlásí 30 uskupení

K české muniční iniciativě se připojí i Estonsko
Okamurova SPD volí předsednictvo
V Česku pracuje 123 tisíc ukrajinských uprchlíků
Slibovali aprilové počasí a nespletli se... vítr, sluníčko, prší, dokola...

Středa 3. dubna

Podle preferencí je prezidentský duel na Slovensku vyrovnaný
Zemětřesení na Tchaj-wanu má už 1000 obětí
V Botswaně se přemnožili sloni
VŠE ztratí oprávnění navrhnout profesory ekonomie, je to pomsta za Ševčíka
Signatář migračního paktu Rakušan si teď myslí, že migrace je výzva EU A Prezident Pavel trvá na tom, že na schůzce vlády a opozice byla shoda o důchodovém věku
Miloše Zemana propustili do domácí péče
Babiš znovu podpořil Pellegriniho v prezidentské volbě
Aprilové počasí, ale to nepříjemně převažuje

Čtvrtek 4. dubna

Blinken potvrdil americkou podporu Ukrajině
Poslanec AfD Bystroně popírá brání úplatků
NATO oslavilo 75té výročí založení
Na Slovensku vrcholí kampaň obou kandidátů na prezidenta
Státní zástupce odložil „reklamní větev“ kauzy
Čapí hnízdo A Nemocnice v Praze na Bulovce zkoumá příčiny záměny pacientek
ANO odvolává zápis jednání na Hradě o penzích
Na černý kašel zemřel první novorozenec v Česku
Dopoledne sluníčko, odpo se zvedl vítr, aj slejvák chvilku byl

Pátek 5. dubna

Kvůli špiónáži vyhodili ze sídla NATO Rusy
Na poslance AfD Bystroně tlačí, aby ustoupil z čela parlamentní skupiny Bundestagu
Prezident Pavel je ve Rwandě
Tesla nebude vyrábět levný elektromobil
Tři nejdůvěryhodnější politici podle STEM jsou v pořadí Pavel, Babiš a Okamura
Alexandr Vondra oficiálně zahájil kampaň Spolu do eurovoleb
ČR poskytnete 10 mega na pomoc Gaze
Už se lisují plastové volební urny
Aprilové počasí pokračuje, je ale stále tepleji

Víkend 6. dubna – 7. dubna

Zelenskyj hrozí, že Ukrajina bez pomoci USA prohraje válku
Britský premiér Sunak chce, aby Izrael přestal bojovat s Hamásem A Německá AfD stojí za Bystroněm
obviněním z ruského podplácení
Prezident Pavel je ve Rwandě
Pellegrini vyhrál volby, čeští představitelé blahopřáli
Ministr Hladík navrhne vyloučení Cyrila Svobody z lidovců
V Praze se běžel půlmaraton, lidé kolabovali vedrem
Konal se Pochod pro život, odpůrci zablokovali Most legií
O víkendu byly tak trochu tropy kolem 25 stupňů

Pellegrini novým slovenským prezidentem

7.4.2024 - Tiskové konference zvoleného slovenského prezidenta Petera Pellegriniho a poraženého Ivana Korčoka šlo shrnout dvěma větami. „Chci být prezidentem míru, ne prezidentem války,“ ujišťoval zvolený prezident. Jeho soupeř jej obvinil z neférové kampaně a několikrát zopakoval „to vám nezapomenu“.

Oběma kandidátům dorazila podpora z Čech. Petera Pellegriniho osobně přijel podpořit Andrej Babiš, Korčokovi zase vyjádřila sympatie Danuše Nerudová, která si dokonce na vlastní fotografii za pomoci grafického programu přidělala jeho výrazné brýle.

Co se děje v České televizi

Ondřej Aston Neff 28.3.24

Titulku chybí otazník, protože opravdu ani já netuším, co se děje v České televizi. Jisté je, že na své funkce rezignovali všichni členové Etického panelu, jak zjistil server Novinky. Toto těleso projednává sporné případy, v nedávné době do byla nejasnost kolem reportéra Jiřího Hynka, který se měl objevit v policejních spisech související s aférou na klinice IKEM. Další případ se týkal komentátor a moderátora Václava Moravce. Exprezident Václav Klaus si na něho stěžoval kvůli výroku, že Klaus je Putinův gubernátor. Etická komise na to odpověděla, že veřejně činná osoba musí něco takového skousnout
Nového generálního ředitele České televize Jana Součka zřejmě činnost etického panelu neuspokojovala. „Naše představy o tom, co má dělat Etický panel, se diametrálně odlišují od představ,

které má generální ředitel. Nejsme schopni dostát jeho požadavkům,“ řekl serveru Nikolaj Savický, jeden z členů panelu. V panelu jsou bezesporu úctyhodné osobnosti, Richard Hindls z Vysoké školy ekonomické v Praze, Václav Pačes a Nikolaj Savický z Vysoké školy chemicko-technologické v Praze a dále bývalý šéfredaktor ČTK Petr Holubec a novinář Petr Brod. Neznáme konkrétní důvod, tu kapku jíž pohár přetekl. Napětí jistě souvisí s celkovým naladěním té části ohromného tělesa veřejnoprávního média, které se přímo zabývá politikou.

Sem spadá i poslední důvod k priznanému jiskření, postoj Václava Moravce k Václavu Klausovi.

Veřejně osoba jistě musí snést víc než našinec a těší se menší míře ochrany zákona, jak na vlastní kůži poznal třeba Jiří Paroubek, karikovaný dávno za hranou běžné normy. Mezi tehdejšími Zeleným Raulem Reflexu a Václavem Moravcem ČT je ale zásadní rozdíl. Reflex je soukromý časopis jasně politicky profilovaný, kdežto Česká televize je orgán veřejné služby. Veřejná služba zdroj její autority, její váhy ve společnosti a její výrazné tváře, zejména pak političti moderátoři, musí být absolutně nestranní. Je to nesmírně citlivá věc, ta nestrannost. Často jde o volbu slov, o sestavu zvaných hostů. Ale výrok, že Václav Klaus je Putinův gubernátor, to je politická nevyváženost tak ohromná, že ji nemusíme vážit na lékárnických vahách, na to stačí decimálka. To je prostě nepřijatelné a jestli se etická komise s panem Součkem v této věci rozchází natolik, že pokládá za nutné rezignovat, naznačovalo by to, že nový generální se na nestrannost dívá zásadně jinak než jeho předchůdce. Jestli to tak je, dobře tak, pro Českou televizi i atmosféru v zemi: v aktuální rozjitřené době je nepřijatelné, aby veřejnoprávní televize pískala zaujatě.

Pokud jde o mne, přestal jsem se na zpravodajství ČT dívat od chvíle, kdy jsem na vlastní oči na obrazovce viděl, že Jakub Železný pohrdavě hodil Patriku Nacherovi při rozhovoru otázky a naznačil, že se s ním nehodlá špinit. Udělal to, ale nevyhodili ho za to, a to byla kapka, která způsobila, že můj pohár diváka přetekl.

Vydavatel

Na aprila šumperský list vydal článek: *“Chlapec žil v lese s jeleny. Případ řeší sociálka.”*

Pobavili mě velice některé odpovědi čtenářů:

* A co jako? Spousta ženských žije s volem, spousta chlapů žije s krávou.

* Chlapec se podle všeho identifikuje jako jelen, což je z hlediska naší genderově vyváženosti ideologie naprosto v pořádku a my to respektujeme. Nicméně z toho vyplývá, že zájemci o adopci se budou muset identifikovat stejně. - u chlapů je třeba aby troubili jako jeleni, u žen aby byly štíhlé jak laně.

* Budulínka zase vozila liška na ocásku pomíneme-li, že to může být značně zavádějící téma nejen pro sociálku.

Neuvěříte, kdo je kapitánem lodi, která zničila baltimorský most. Kapitánem kontejnerové lodi Dalí, která zničila most je Ukrajinec Sergej

Jak to oplatit

V sobotu 6.4. se v Praze konal Pochod pro život na podporu lepších podmínek pro ženy, které nečekaně otěhotněly. Pochod se nelíbil pokrokovým aktivistům, zablokovali Most legií, dokonce ho přehradili lany, takže nemohli projet hasiči. Zasáhla policie, nastala půldruháhodinová tahanice, jistě velmi nepříjemná. Rozhořčena byla i pirátská europoslankyně Markéta Gregorová, uvázla spolu s jinými v policejním zátahu. Co s tím? Až bude „Prague pride“ pod duchovými vlajkami, policie by jistě také zasáhla, kdyby Aliance pro rodinu blokovala most a její členové by natáhli lana a viseli nad Vltavou jako živá závaží. Jenže zatím to nevypadá, že by něco takového Aliance pro rodinu chtěla udělat. Nálepku extremistické organizace si vysloužila, protože... proč, to asi ví europoslankyně Gregorová.

Z triedneho nepriateľa priekopník kybernetiky alebo z tábora nútených prác k prvým počítačom

Stal sa priekopníkom kybernetiky, ktorá bola pre komunistický režim ešte v päťdesiatych rokoch „buržoáznou pavedou“.

Roky organizoval sympózia o algoritmoch, kde sa venoval otázkam postupnosti a zákonitosti. „Tak ako v živote,“ usmieval sa.

A k spomínaným algoritmom sa dostal cez „obdobie zlomkov“.

Po tom, čo ho režim označil za triedneho nepriateľa.

„V roku 1969, len krátko po okupácii vojskami „spriatelených armád“, sa objavili vo výklade jedného

bratislavského knižkupectva aj tri zvláštne knihy. Boli od rôznych autorov, tematicky rozlične zamerané, obsahom navzájom nesúviseli a pre politický režim boli nezávadné a neškodné: „Chceme žiť“, „Daleko od Moskvy“, „Ve stínu mrakodrapu,“ spomínal mi s úsmevom na malú epizódu František Kľuska, keď hovoril, akú úlohu občas zohráva tá správna postupnosť.

„Ako som sa dostal k algoritmom?“ usmieval sa bielovlasý muž s paličkou pri našom rozhovore.

„Po období zlomkov.... To sa ale musíme vrátiť ešte späť.“

„Komunistická budúcnosť, to sú naše horizonty,“ počúval v roku 1950 slová politruka, ktoré oduševnene prednášal z brožúrky na pravidelnom večernom školení. Sledovali ho desiatky párov unavených očí. Jeden zo zúčastnených si neodpustil drobnú provokáciu:

„Súduh čatár, cudziemu slovu horizont nerozumiem.“

Politický školiteľ zostal zaskočený iba chvíľku.

„Cudzie slová pozná vojak Kľuska, vstaňte a vysvetlite,“ prikázal.

„Nuž ja som to vysvetlil takto: Horizont je ako myslená čiara, ku ktorej čím viac sa chceme priblížiť, tým viac sa od nás vzdáľuje,“ spomínal po rokoch František Kľuska.

Jeho odpoveď politického veliteľa trocha zneistila. No nenechal sa vyviešť z miery.

„Teraz je to zložitá, ale bude lepšie.“

Teraz je naša, komunistická asi len desatina zeme, ale postupne bude viac, bude tisícina. A potom milióntina, pravda, vojak Kľuska?“

František vtedy len s veľkou námahou potláčal smiech. „Áno, možno pripustiť, že to bude milióntina,“ ozval sa veselo a väčšina mužov v miestnosti sa od srdca zasmiala. Hoci to bol skôr smiech cez slzy.

V matematickej neznalosti, ktorou sa vyznamenal ich politický školiteľ, sa odrážali aj zlomky ich túžob. Všetci verili, že tento zlý sen čoskoro pomínie.

„Patrili sme do tej kategórie politických väzňov, ktorá nebola za mrežami, ale za kasárenskými múrmi.

Navyše s rozdielom, že neboli sme neboli odsúdení, ani sme nevedeli, ako dlho budeme v týchto trestaneckých vojenských táboroch nútených prác,“ hovoril mi František Kľuska, ktorého som spoznala pôvodne ako jedného z členov Konfederácie politických väzňov. Pomáhal v nej posledným súpútnikom, niekdajším čiernym barónom. Hoci on sám to označenie v láske veľmi nemal a vždy pri ňom oponoval.

„Viete o tom, že počas komunizmu existovalo pri skloňovaní osem pádov? A jeden z nich používali súdruhovia obzvlášť často,“ hovoril mi. Keď som neveriaco naňho pozerala, iba dodal.

„Ten ôsmy pád sa volal korytatív – to bolo kto z koho.“

František Kľuska bol človek, ktorý roky bojoval za práva ľudí, ktorých poslal komunistický režim nespravodlivo do vojenských táborov nútených prác a pokazil im tým život. Prežil si to aj on sám.

Išlo mu najmä o ich morálnu rehabilitáciu.

Naša skvelá Katka Gálička mu v našom projekte Nenechali sa zlomiť urobila tieto pekné portréty v Slovenskom rozhlase, tie mu aj neskôr poslala.

Mal z nich veľkú radosť.

A pred 6 rokmi sme pripravili výstavu, kde prišla väčšina našich protagonistov ešte osobne. Mohli si pozrieť svoje portréty, prečítať krátke príbehy.

Potešilo to nás a verím aj ich.

František Kľuska zomrel včera 22.2.24 vo svojich nedožitých 96 rokoch. Česť jeho pamiatke.

Čo nám hovorí komunistický prevrat, takzvaný Víťazný február, ktorého výročie si dnes pripomínáme, aj po 76 rokoch?

Soňa Gyarfašová

1. Kam až môže viesť, keď ľudia volia lacné sľuby populistov - na margo posledných slobodných volieb v roku 1946, kde v Československu vyhrali komunisti

2. Ako ľahké je demontovať demokraciu - svoju pôdu na prevrat si komunisti pripravovali už od 45. a najmä reálne 46. roku - predpokladom bolo, že po voľbách ovládli silové rezorty

Stáli pri viacerých provokačných akciách proti opozícii, kde chceli zdiskreditovať Československú stranu národne socialistickú alebo Demokratickú stranu.

Tie najvýraznejšie boli:

....Krčmaňská aféra...

Odohrala sa 10. septembra 1947, keď boli odoslané poštou tri balíčky na adresu demokratických ministrov československej vlády - Petra Zenkla, Jana Masaryka a Prokopa Drtina.

Označené boli ako československé voňavky, bola v nich však výbušnina. Len kvôli šťastnej náhode sa podarilo na to prísť skôr, než by nastal tragický následok.

Vyšetrovanie, ktoré sa začalo, viedlo k vysokopostaveným členom komunistickej strany. Zbor Národnej bezpečnosti však už ovládal komunistický minister vnútra Ladislav Nosek.

Napriek tomu stále existovala snaha všetko vyšetriť a hoci stopy viedli ku konkrétnym páchatelom, po februári 1948 bolo zastavené.

Vyšetrovatelia z ministerstva spravodlivosti, ktorí sa snažili o to, aby sa skutoční vinníci postavili pred súd, skončili vo väzení. Vyšetrovateľ Zdeněk Marianko aj svedok Ladislav Loveček za mrežami za nevyjasnených okolností zahynuli.

Ďalší vyšetrovateľ František Doležel bol týraný, mučený, obvinený, že vyšetrovanie viedol s cieľom proti komunistickej strane. Odsedel si v najhorších krimináloch sedem rokov, na slobodu vyšiel s 38 kilami, zničený fyzicky a psychicky. Roky si nevedel nájsť prácu, skončil pri tých najhorších a zomrel v časoch bezútešnej normalizácie.

Komunistický výklad tejto ich sľufovanej akcie bol neveriteľne absurdný. Atentát si mala nafiť podľa nich sama opozícia. Dôvod? Aby vraj takto zmenili politické ovzdušie krajiny a komunisti prehrali v roku 1948 voľby.

A čoskoro proti opozičným silám zasiahli znova.

....Mostecká aféra....

Bola to komunistická provokácia v réžii niektorých zložiek ministerstva vnútra a Vojenského obranného spravodajstva.

Celá táto provokácia bola namierená proti Československej strane národne socialistickej, ktorú chceli takto komunisti zdiskreditovať.

Na to upozorňoval v januári 1948 aj minister spravodlivosti Prokop Drtina.

Rovnako chceli zdiskreditovať aj ľudí, ktorí sa už kedysi nebáli vystúpiť proti nacizmu.

Ako hlavu špiónážnej skupiny označili Pravomila Raichla, ktorý bol hlasný kritik komunistov.

A mal svoje skúsenosti - prežil gulag a ako príslušník Svobodovej armády videl pomery v Rusku. Naplno hovoril, že komunisti nie sú o nič lepší, ako boli kedysi nacisti.

V čase po vojne ho oslovili dvaja tajní agenti, ktorí sa predstavili ako Američania. Edy a Thony.

Tvrдили mu, že pátrajú po letcoch z Royal Air Force, ktorí zahynuli v bojoch nad územím Československa. No uisťovali ho aj v inom, že Amerika pomôže v boji proti komunistickej moci.

V skutočnosti to však boli komunistickí spolupracovníci. Pravomil Raichl o ich úmysloch nepochyboval. Zoznámil ich s ďalšími priateľmi, ktorí chceli robiť niečo proti komunistom. A fiktívni agenti mu nakoniec podstrčili aktovku, ktorá obsahovala falošné dokumenty o náleziskách uránu v Československu.

Informácie, ktoré mal vraj donášať kapitalistom. Hoci o tom nevedel, bol neskôr zatknutý Pravomil, no aj mnohí jeho starí známi. Falošné dôkazy podhodili aj novinárom.

Písal sa 20. február 1948, keď predložili minister národnej obrany Ludvík Svoboda, predseda vlády,

predseda vlády Klement Gottwald a minister vnútra Václav Nosek na Pražskom hrade prezidentovi Edvardovi Benešovi návrh na obmenu vlády, do ktorej údajne prenikli špióni.

Demokratickí ministri podali demisiu.

Skupina odbojárov na čele s Pravomilom Raichlom bola neskôr, po Víťaznom februári a prevzatí moci komunistami, súdená. Hoci Pravomilovi Raichlovi chceli dať komunisti trest smrti, len pre odpor prezidenta Beneša dostal nakoniec doživotie...

...Smrť Jana Masaryka...

Je len náhoda, že len 13 dní po komunistickom prevrate vypadol z okna svojho bytu jeden z najobľúbenejších opozičných politikov a kritikov komunistov Jan Masaryk?

3. To, čo prišlo po februári 1948, je odpoveďou pre všetkých tých, ktorí sa aj dnes otáčajú so sentimentom k Moskve. Lebo práve tieto príbehy hovoria o tom, ako to tu pod taktovkou ruských poradcov vyzeralo

O tom, ako nenávratne zničili prvorepublikové elity Často sa hovorí o Milade Horákovéj čo Heliodorovi Píkovi. No príkladov je nespočet

- Uznávaný letecký akrobat, okrem iného aj protinacistický odbojár Míla Komínek mal po vojne ponuky na účinkovanie aj z Hollywoodu, namiesto toho strávil po komunistickom odsúdení 17 rokov vo väzení

- Mária Tencerová skrývala prenasledovaných počas vojny a aj v 50. rokoch - za to skončila vo vyšetrovacej väzbe na Pankráci, kde pri výsluchoch aj zomrela - jej manželovi a trom deťom ju doniesli domov v cínovej truhle

- V päťdesiatych rokoch skončila v uránových baniach aj československá hokejová reprezentácia, ktorá doniesla domov tie najvzácnejšie kovy. Úradujúcich majstrov sveta poslali komunisti do Jáchymova ťažiť uránovú rudu. Ďalšiu zlatú medailu Československo získalo až po vyše dvadsiatich rokoch...

Kde by sme dnes boli, ak by sme nestratili všetky tieto šance, príležitosti, ľudský potenciál? A namiesto väznenia a prenasledovania by mali títo ľudia možnosť urobiť niečo pre spoločnosť, využiť svoj talent a nadanie? Po štyridsiatich rokoch totality sme krajina stratených elit.

5. Na 40 rokov uvrhol komunistický režim spoločnosť do strachu a paranoje, nahlodil vzťahy, morálku a oklieštil mnoho príležitostí, ktoré mala naša krajina

6. Voľným pokračovaním tohto celého je rezignácia na potrestanie tých najhorších zločínov z týchto čias už po roku 1989 - to sa prenieslo aj do obdobia po páde režimu ako myšlienkové dedičstvo - že tu prejdú aj tie najťažšie zločiny, ak sa odohrajú s krytím štátnej moci...

Starosta Čunek k verdiktu Nejvyššího soudu: Milosrdenství vůči Romům se nevyplácí

Město Vsetín.

Nejvyšší soud dokončil rozhodování o odškodnění romských rodin, které v minulosti obývaly dnes již neexistující pavlačový dům v vsetínské poliklinice, podílely se na jeho devastaci, neplatily nájemné a přesto se dočkaly finanční pomoci od města na zajištění si nového bydlení mimo území Vsetína. Celkem čtyřem rodinám Nejvyšší soud přiřkl odškodné od města v souhrnné výši 1,825 milionu korun. Vedení vsetínské radnice to považuje za nespravedlivé.

Dnes již neexistující pavlačový dům u polikliniky v minulosti zahrnoval 64 bytových jednotek, z nichž tři byly vyčleněny jako přístřeší a jeden měla v pronájmu Diakonie. Bydlelo tam přibližně 300 lidí převážně z romské komunity. Podstatná část z nich přitom dlouhodobě neplatila městu nájemné, načež jim soud v roce 2003 proto nařídil vystěhování bez náhrady. Neplatiči navzdory tomu pavlačák nadále obývali a spolu s dalšími tamními obyvateli se podíleli na jeho devastaci až do havarijního stavu. Městu tak nezbylo, než budovu v roce 2006 nechat zbourat.

Obyvatelé 12 bytů z pavlačového domu (49 osob) využili nabídku města přestěhovat se do volných městských bytových jednotek na území Vsetína a do nově vybudovaných tzv. kontejnerových domů na Poschlé byli přestěhováni obyvatelé 34 jednotek (188 osob). Zbývajícím 59 osobám ze 7 bytových jednotek, mezi nimiž byli právě neplatiči nájemného, které mohlo nechat „na ulici“, město nabídlo pomocnou ruku ve formě poskytnutí bezúročné půjčky na zajištění bydlení mimo Vsetín. Většina z nich (celkem 8 rodin) nabídku využila. K nim se později připojily další dvě rodiny, které rovněž projevíly zájem o koupi nemovitosti mimo město a také ony získaly půjčku s výše uvedenými podmínkami. „*Důvodem nákupu domů mimo Vsetín bylo zajistit možnost bydlení lidem, pro které jsme v tu dobu neměli k dispozici žádné volné prostory ve Vsetíně. Město a jeho organizace tak poskytly Romům bezúročné půjčky v celkové výši 3,726 milionu korun s dobou splatnosti dvacet let. Ačkoliv v současnosti již téměř vypršela lhůta splatnosti, rodiny dosud uhradily z půjček pouze 765 tisíc korun. Na úrocích pak město přijde dle našich výpočtů o 3 miliony korun, což jsou další peníze, které těmto rodinám de facto věnovalo,*“ doplnil starosta Čunek s tím, že rodiny, navzdory přijetí půjček a pořízení si nového bydlení, zažalovaly město o odškodné pro psychickou újmu, které se jim při stěhování údajně dostalo.

Soudy se žalobami Romů zabývaly spoustu let, přičemž Nejvyšší soud v uplynulých týdnech rodinám přiřkl odškodné v souhrnné výši 1,825 milionu korun. „*Město tak potrestal za dobrodiní, které jsme rodinám neplatičů poskytli. Kdybychom tenkrát uposlechli prvotního rozhodnutí soudu a neplatiče z pavlačového domu vystěhovali bez náhrady na ulici, nemuselo by město nyní ze svých prostředků, respektive z daní vsetínských občanů, platit odškodnění. Celé je to z mého pohledu naprosto absurdní,*“ uvedl starosta Čunek, který se současně pozastavil nad tím, že nejvíce na celé kauze vydělá advokátní zástupkyně romských rodin. Zastupováním v této věci si dle odhadů přijde na zhruba 4,5 milionu korun, jež také zaplatí daňoví poplatníci.

Starosta Čunek závěrem poznamenal, že město se s verdiktem Nejvyššího soudu nehodlá smířit a bude se proti němu bránit u Ústavního soudu. „*Věříme, že se Ústavní soud s překvapivým verdiktem Nejvyššího soudu neztotožní, jelikož se jedná o nebezpečný precedens – v budoucnu podobným rodinám již nikdo nepomůže. Výrok Nejvyššího soudu není jen o penězích, ale hlavně o tom, že milosrdenství v naší zemi nemá místo. Ve svém důsledku Nejvyšší soud shledal, že přestěhování Romů mimo město bylo pro ně horším řešením, než kdyby skončili na ulici. Nepochopitelným a silným tvrzením v rozsudku je také to, že příslušníci romského etnika 'žijí přítomností' a*

neřeší budoucnost, k přijímání závazků mohou přistupovat neuváženě, což vyznívá, jako by toto etnikum bylo nesvéprávné,“ uzavřel starosta Vsetína.

OKOLNOSTI CELÉ KAUZY, KTERÉ POVAŽUJE MĚSTO VSETÍN ZA ABSURDNÍ

1) Nejvyšší soud uvádí: „*Příslušníci romského etnika „žijí přítomností“ a neřeší budoucnost, k přijímání závazků mohou přistupovat neuváženě, proto lze snadno pochopit, že žalobci akceptovali žalovaným navržené okamžité řešení své situace a poskytli součinnost potřebnou k jeho realizaci bez náležité úvahy o tom, zda jako osoby závislé na sociálních dávkách budou vůbec v budoucnu schopni poskytnutou půjčku splácet a zakoupené nemovitosti udržovat v obyvatelném stavu, nebo dokonce opravovat.*“

Komentář: Má být tedy každému příslušníkovi romského etnika přidělen opatrovník?

2) Nejvyšší soud uvádí: „*Jakkoli je totiž jednání žalovaného nepřijatelné, i kdyby se ho nedopustil a žalobci by byli „jen“ vyklizeni bez náhrady, lišila by se jejich situace jen v tom, že by se neocitli daleko od Vsetína v nevyhovujícím domě, ale přímo ve Vsetíně takzvané „na ulici“.*“

Komentář: Rozsudek potvrdil, že Romové nebyli nuceni k vystěhování, ale současně lze z něj dovodit, že nechat Romy i s dětmi bez ničeho na ulici by bylo lepší, než nabídnout jim bydlení. Opravdu bylo lepší vystěhovat je bez náhrady než jim podat pomocnou ruku?

3) *Odškodnění dětem přisuzuje soud vyšší proto, že se nepodílely na vzniku dluhu, ale utrpěly újmu přestěhováním.*

Komentář: Z tohoto lze dovodit, že jakýkoliv pronajímatel, přesto, že bude mít pravomocné rozhodnutí soudu o vystěhování nájemníka, bude muset zvažovat, zda k vystěhování přistoupí. A to z toho důvodu, že tímto krokem může zasáhnout do práv dětí vystěhovaného, které se později mohou domáhat odškodnění.

4) Zatímco 46 žalobcům přiřkl Nejvyšší soud odškodnění v souhrnné výši 1,825 milionu korun, jejich advokátce bude přiřknuta odměna ve výši cca 4,5 milionu, tedy dvou a půl násobek výše odškodnění.

Komentář: Dle názorů mnohých advokátů je výše odměny advokátky s ohledem na opakování procesních úkonů nepřiměřená.

5) Nejvyšší soud uvádí: „*Na druhé straně však nebylo prokázáno tvrzení žalobců, že k uzavření smluv byli žalovaným donuceni, ale naopak prokázáno bylo, že některé osoby, kterým byla nabídnuta stejná možnost, nabídku nepřijaly a ze Vsetína se nevystěhovaly, a nelze tak dospět k závěru, že žalobci uzavřeli smlouvu nesevobodně.*“

Komentář: Proč Nejvyšší soud přistoupil k odškodnění, když sám dovozuje, že jednání města bylo etické?

Michal Horský, Jana Raszková, tisková mluvčí, tel. 733 784 006

O slepicích, topení dřevem a kam to povede..

Pozitivní svět nám napsal:

Slepice ve své mladé formě kuřete je totiž v západní populaci v dnešní době suverénně a dalece nejoblíbenějším masem vůbec. Z kuřecího masa jsou hamburgery (McChicken apod.) a křídýlka, KFC postavilo na smaženém kuřeti celý business, není jediná hospoda, kde by nebyl v hlavní nabídce kuřecí řízek, kuřecí prsa atd. Kuřecí bílé maso je navíc v porovnání s hovězím a vepřovým dokonce i zdravější, jenže tohle prostě Komisi 300 vadí.

Proč je slepice a její mladší vývojový stupeň v podobě kuřete nepřitelem globalistů? Protože se jedná o maso, které si může chovat každý, kdo má kousek nějakého pozemku! Slepice je hned po včele medonosné druhým nejužitečnějším tvorem na této planetě, protože poskytuje nejen velice chutné maso v mladé fázi

vývoje, ale i dlouhodobou produkci vajec v dospělém věku. A to poskytuje lidem potravinovou svobodu a nezávislost na režimu, vytváří to potravinovou nezávislost rodin na venkově.

Na slepicích přežili Češi válku v dobách Protektorátu, ani nacistům slepice nevadily, ale teď končí české slepice v lockdownech. A zase jenom v Protektorátu, jinde ne. Slepice je všežravec a jede rostlinnou i živočišnou stravu. Zobe obilí, zeleninu, ovoce i masové odřezky z kuchyně, šlachovité maso, staré pečivo, no prakticky úplně všechno. Slepice je samoúdržbový tvor, který potřebuje jen minimum zdrojů pro produkci vajec. Vyšších snůšek se dosahuje příkrmováním krmnými směsí a šrotem. Jenže na venkově tohle neplatí, samochovy spočívají právě na tom, že se slepice nechají volně běhat, aby se postaraly samy o sebe a nahrabaly si potravu. Příkrmování obilím je jen doplněk. A teď si představte, co se stane, když nařídíte samochovatelům, že musí mít slepice natrvalo zavřené v kurníku. V tom okamžiku se zvedají náklady na slepice do astronomických výšin. Musíte začít nakupovat krmné směsi, kombinace rostlinných a živočišných šrotů, a to už nelze realizovat ze zbytků z kuchyně.

Kachny a slepice pod otevřeným nebem. V ČR zločin pod pokutou 100 000 Kč až 2 000 000 pro podnikatele. Když slepice nemůže zobat venku ze země, spořádá opravdu velké objemy krmiva. K čemu to povede? K ukončení samochovy slepic u malých chovatelů. Pod směrnicemi a hrozbami z virů a pokut se zlikvidují chovy kuřat a slepic. Zůstanou jen velkochovy pod státní regulací, normami, emisními poplatky, emisními daněmi z CO2 atd. Zatímco v Chebu nesmí slepice ven, o pár kilometrů dál si proměňují německé slepice pod širým nebem podél silnice. To je celá ta komedie s virem H5N1 v Česku. A globalisté to myslí vážně, protože jim vadí nejen lidé, kteří si sami vyrábí a chovají kuřecí maso a produkují si vejce ze slepic. Vadí jim už i to, že máte doma nezávislost topení a ohříváte se spalováním dřeva z vlastního lesa apod.

Šílenství z Bruselu? Spalování dřeva produkuje více emisí CO2 než fosilní paliva, varují vědci! Hlásná trouba Evropské unie v podobě serveru Euractiv totiž přinesla v úterý neuvěřitelný článek [3], že skupina evropských vědců pracujících pro Brusel zjistila, že spalování dřeva a dřevní štěpky produkuje ve skutečnosti více emisí CO2 než fosilní paliva, a tudíž by mělo dojít ke změně evropské směrnice RED II (Renewable Energy Directive II), která zavádí pravidlo, že každé nové zdroje energie v EU, které mají mít pozeňání Bruselu jako ekologické a nezátížené emisními daněmi, musí splňovat podmínku hranice minimálně 70% nižších emisí CO2, než jaké emise mají fosilní paliva. Až dosud byla biomasa, tedy palivo rostlinného původu, považováno za ekologické, ale to už podle všeho neplatí. Podle vědců jde totiž o to, že dřevo je primárním sekvestorem, tedy úložištěm pro CO2 z atmosféry. Dřevo je tak doslova nasáklé pohlceným CO2 z ovzduší. Ale když se ty stromy porazí a začne se s nimi topit v kotlech a v kamnech, tak se to CO2 opět vrátí v obrovských objemech do atmosféry, a to není všechno. Holandsko již v roce 2020 rozhodlo, že dřevo nebude považovat za udržitelný zdroj energie [4]. To je panečku šílenství. Dřevo, které se obnovuje, roste, má semena, ze kterých vyroste nový strom, prý není udržitelné palivo. Země, která likviduje a střílí ze zbraní na vlastní farmáře, ale už ničím nepřekvapí

Tohle se brzy bude rovnat v EU teroristickému činu, dřevo určené na topení. Tím, že se začnou kácet lesy na výrobu dřeva a štěpky pro topení, tak tím se začne snižovat plocha lesních porostů určených pro ukládání CO2 z ovzduší, takže o to méně CO2 bude uloženo do stromů a tím více CO2 se bude v atmosféře kumulovat, čím více se bude topit dřevem. Vědci tak naléhají na změnu směrnice RED II v EU, aby naopak označila spalování dřeva jako nejvíce brutální formu znečištění ovzduší a aby na topení dřevem byly uvaleny emisní daně, vyšší než jsou emisní daně na spalování fosilních paliv jako je uhlí nebo ropa a paliva z ní.

Globalisté se nezastaví, nechtějí otrokům a goyim dovolit nezávislost a svobodu, naprosto v ničem. Když máte možnost sami si vyrobit kuřecí maso a nakrmit rodinu, tak jste svobodní. Pokud si sami vyrobíte vejce chovem slepic, jste svobodní.

Total Control lidem sebere všechny myslitelné svobody a jejich formy, ani potraviny se nebudou moci produkovat svépomocí, ani dřevem se nebude smět topit. Pokud si sami vypěstujete brambory na vlastním pozemku (než vám ho vláda sebere jako v Holandsku farmářům), tak jste svobodní. A pokud si můžete sami zatopit dřevem, jste svobodní. Jenže, když vám uvalí CO2 daň na dřevo, na slepice, na vejce, na brambory dražší než banány, a to všechno ve jménu mantry snižování CO2, tak svoboda mizí a zaniká.

Nebudeš jíst maso, budeš jíst brouky a hmyz. Nebudeš chovat zvíře na pozemku, protože to zvyšuje emise. Nebudeš topit ničím, co by šlo spálit zdarma a levně, protože tím zvyšuješ emise. Takový teror je právě nyní zaváděn všude v západním a už dávno ne vyspělém světě. Už ani dřevem si brzy lidé nezatapí, zatímco budou mrznout ve strachu, aby neplatili vysoké emisní povolenky. Za dobu 2 let covidového teroru si globalisté ověřili, že lidi je možné připravit o svobodu pohybu.

Živočišnou potravu mají nahradit "udržitelné" potraviny z hmyzu anebo z červů, viz. obrázek. Takže, teď nadchází druhé dějství, likvidace potravinové a energetické svobody. Na konci má být nový společenský systém Total Control, tedy společnosti, kde bez dozoru, směrnice a sledování nepůjde udělat ani krok. Všichni a všechno bude registrované, následně regulované, poté zdaněné a nakonec zakázané pod nějakou bohulibou záminkou obecního blaha nebo ochrany před čímkoliv.

Bez slepic, bez dřeva, bez kuřat, bez hotovosti, bez tepla, bez úspor, bez auta, bez práce... na nepodmíněném příjmu jako otrok odkázaný na milost pána. Je to jen otázka času, než globalisté začnou uvalovat emisní daně na ornou půdu podle výměry, na chovy slepic podle kusů, na vlastníky lesů podle rozlohy zalesnění určené k těžbě na palivové dřevo. Postupují stejně jako v roce 2020. Vytvoří kauzu, povyk a zděšení z viru, zaženou slepice do lockdownů a malí chovatelé se v lockdownech položí a velcí chovatelé s halovými chovy posílí a ovládnou trh a poté zdrazí, protože kuře se stane luxusní omezenou potravinou. Pouze se opakuje to, co jsme viděli v letech 2020 až do počátku roku 2022 na lidech. Teror omezování s cílem Velkého resetu všeho, lidí, potravin, dopravy, zaměstnání a hlavně myšlení lidí.

Lidskost v nelidskosti německého nacismu.

Převzato z FB.

Irena Sendlerowa byla Polka. Kdo viděl nádherný i krutý film Pianista s Adrienem Brodym, ví, že být Polkou ve Varšavě druhé světové války bylo privilegium. Tou horší variantou bylo být Židem. Takový musel za zeď, do ghetta, a čekat na vyhlazení.

Irena jako Polka získala povolení pracovat v ghettu zpočátku jako zdravotnice, později jako instalátérka-svářečka. Na dně tašky s náradím vynášela malé děti. Mezi odpadky na svém nákladáčku odvážela starší děti. Přitom měla na korbě psa, kterého vycvičila štěkat, když projížděla branou ve zdi. Štěkot zakryl zvuky, které vyděšené děti mohly vydávat, navíc vojáci pak většinou dali vozu pokoj.

...většinou.

Ti, kteří psa odehnali nebo odstřelili, ukryté děti našli. Na místě je zabili, Irenu ne. Té při následném výslechu lámali ruce i nohy. Potřebovali ji živou, aby je dovedla k již vysvobozeným dětem za zdi. Když mlčela, pustili ji a sledovali.

Dvaatřicetiletá Irena tušila, že se konce války nedožije. A tak do zavařovací sklenice, zahrabané pod

stromem na své zahrádce, vložila podrobné poznámky o všech dětech, které zachránila. U koho jsou, jak se jmenují, jaký byl jejich osud. Němcům se ten seznam nikdy nedostal do ruky. Bylo na něm prý dva a půl tisíce jmen.

Před třinácti lety byla nominována na Nobelovu cenu míru. Neúspěšně. **Vyhrál politik s projektem globálního oteplování.**

Dodatek k film festivalu

Jiří Wolf

Byla to urážka pro všechny slušné lidi v této zemi, když filmovou cenu o Mašíněch předávala baba, udavačka ropucha Bohdalová. Bylo to ponižení pro tvůrce toho filmu. Komunistická Internacionála věděla, jak se pomstít.

Divím se jen tomu, že z rukou té zlé ježibaby, byla ta cena převzata. Podobně, jako když zlomená Marta Kubišová přebírala státní vyznamenání na hradě z rukou vrchního komunisty Petra Pavla. Inu, pro zlomený a zbabělý národ krásná to ostuda! Ale tento národ už má z těch osud ušit krásný kabát. A povím Vám. Sakra, sluší mu!

Zajímavosti. Víte, že....

Dominik Duka pronesl na svaté mši na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi přímo před Petrem Pavlem tato slova:

„Kdo je slušný, byl slušný vždycky; kdo byl věrný, je věrný i teď; kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív. Kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslí vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlikem, kdo jím nebyl vždycky. Kdo mění viru, žádnou viru nemá. Člověka nepředěláš, jen se ti vybarví.

Nezbývá než se před panem kardinálem poklonit až k zemi a dodat jen jedno jediné slovo.

Amen.

Vyzkoušeli jsme podvod z Aliexpressu.

Může vás přijít draho, i po letech

14. března 2024 iDnes

Nakoupili jsme na Aliexpressu a pěkně se spálili. Jednu USB paměť, dvě externí SSD a jeden externí HDD. Ve třech případech ze čtyř nám dorazily „fake“ produkty, jejichž největší zákeřností je, že to můžete poznat až po několika měsících.

Koupi notebooku nebo grafické karty z čínské obchodu si možná rozmyslíte. Ale příslušenství v cenách v řádu stokorun může nalákat. „Co může být špatně na obyčejné USB paměti? Akorát ušetřím za známé logo a marži českého e-shopu,“ říkáte si. Jenže špatně může být leccos a nemusí to být na první pohled poznat.

Jasně, 2TB USB „flashka“ za 26 Kč, to praští do očí na první pohled každého. Jenže externí SSD disk za 431 Kč (červený) nebo 473 Kč (modrý) už pro někoho, kdo se v aktuálních cenách na trhu nevyzná, tak divně vypadat nemusí. A 11, respektive 8 TB dat zní jako „hodně“ – bezva, šup s nimi do košíku.

Jedna věc totiž je, co tvůrce přiměl hlásit řadič paměti operačnímu systému, druhá věc je, jak velkou kapacitu skutečně mají paměťové čipy, které má řadič k dispozici. Protože to, že systém na disk data

„úspěšně“ přenese, nemusí nutně znamenat, že se někam opravdu uložila.

Namísto 8 TB totiž tento disk nabídne reálnou kapacitu pouze 48 GB, tedy 166krát méně. Tak malé externí SSD v českých e-shopech ani nekoupíte. A 64GB USB flashku pořídíte zhruba za 150 korun. Takže za 430 korun to byla velmi drahá koupě.

Hodně zvědaví jsme proto byli na druhé, tentokrát červené SSD s deklarovanou kapacitou 12 TB.

Ukázalo se, že rovnice „větší falešná kapacita = větší skutečná kapacita“ neplatí. Test skutečné kapacity paměťových čipů se totiž opět zastavil na hodnotě 48 GB. Abychom se dostali na objednaných 12 TB, museli bychom si těchto disků koupit 250.

Po mírně násilném otevření na nás vykouklo to, čeho jsme se obávali. Uvnitř pouzdra se totiž ukrývá slot, ve kterém je zasunutá 64GB microSD karta. Její kapacitu víme podle označení na spodní straně a zřejmě jde o odpad při výrobě, proto jen těch výsledných netradičních 48 GB (anebo jde o hodně staré zásoby malých karet). Řadič má vybroušenou horní hranu, proto o něm nedokážeme zjistit bližší údaje. Nicméně příliš funkční není, obě falešná SSD v testu se občas odpojila nebo naopak nechtěla k systému připojit. Fixace součástí blobem lepidla z tavné pistole jen dokresluje úroveň výrobku.

Vyzkoušeli jsme také, co se děje s daty „přes limit“, respektive co se stane, když na úložiště s reálnou kapacitou 48 GB, ale tvářící se jako 12TB, nahrajeme 60 GB dat. Proces přenosu ve Windows proběhne standardně, uživatele na problém nic neupozorní. Jenže jen prvních 48 GB se skutečně uloží – ostatní data řadič posílá na neexistující paměťový prostor, což je stejné, jako by je házel z okna. Prvních 48 GB zůstává v paměti a jsou normálně dostupná, po završení skutečné kapacity nahrané soubory neukládají. Nebezpečné.

Co s tím? Vyhodit

Recept No. 645 tvarohový koláč

Suroviny

Listové těsto (3 pláty – 1,5 pro spodní a 1,5 pro horní část)

4 tvarohy ve vaničce

1 zakysaná smetana

3 žloutky

1 celé vajíčko

Cukr dle chuti

Vanilkový cukr

Citronová kůra

3 lžice škrobové moučky

Sníh ze tří bílků

Vajíčko s kapkou mléka na potřetí

Postup:

Začneme s přípravou tvarohové náplně. Vyšlehejte tvaroh, zakysanou smetanu, žloutky, celé vajíčko, cukr, vanilkový cukr, citronovou kůru a škrobovou moučku dohladka. Nakonec do směsi opatrně vmíchejte sníh z bílků.

Na plech o rozměrech 30×40 cm rozprostřete 1,5 plátu listového těsta, přičemž mírně zvedněte okraje. Těsto lehce propíchejte vidličkou.

Na těsto rovnoměrně rozetřete tvarohovou náplň.

Přiklopte koláč druhou vrstvou listového těsta. Doporučuje se těsto propíchnout ještě před tím, než ho přenesete na náplň.

Potřete vrchní část koláče směsí vajíčka s kapkou mléka.

Pečte v předehřáté troubě na 170 °C přibližně 45 minut, dokud nenabude koláč zlatavé barvy.

„Ty mamlase, tobě to nechutná?“ Svérázný svět číšníků a hostinských

Lenka Bobíková, Právo

Hostinský z podniku U Krvavého Tondy v pražské Palackého ulici (dnešní Belgická) byl známý krobián a nelida. V roce 1908 chodil podle Jaroslava Haška po lokále a sledoval bedlivě své hosty. Byl to mohutný, svalnatý chlap a vyvolával respekt. Jakmile někdo nedojedl objednanou krmi, zařval na nebožáka: „Ty mamlase, tobě to nechutná? Tak proč sem lezeš?“

A popadl strážníka pod rameny a vynesl jej před dveře. Takové chování ovšem neodpovídalo pohostinské etice a bylo trestáno především v živnostnickém tisku a spolicích.

Už v druhé polovině 19. století se zformovaly odborové i odborné listy a spolky, které na podobné nešvary poukazovaly. Patřil k nim například Věstník československého číšnictva a malohostinstva, který se později přejmenoval na Otakara, spolek s příhodným názvem Hostimil a stejnojmenným časopisem s podtitulem Hostinské listy či Číšnické listy a Číšnický obzor. Vedle poskytování odborných rad organizovaly všechny listy a spolky výlety, plesy, cesty do zahraničí za poznáním.

Dlužno podotknout, že vztahy mezi nimi byly leckdy napjaté a svárlivé.

Ženy v lokále

Ve středu 1. ledna 1902 pořádal redaktor Číšnických listů Rudolf Štěpán neobvyklou akci. Svola pražské číšnice do restaurace U Medvídků, aby je získal pro založení Organizace pracujících číšnic. Číšnické listy tíhly k sociální demokracii, a tak si přizvaly i dvě sociálnědemokratické řečnice. Akce dopadla katastrofálně.

List Otakar, který sympatizoval se stranou národně sociální, radostně konstatoval: „A tak se tam pěkně sešli. Štěpán, ty dvě řečnice a pak jedna číšnice, a to ještě nevyučená.“ Otakar byl vůbec proti ženám v pohostinství. Domníval se, že snižují jeho úroveň, protože „ženské často si pletou roznášení nápojů s nemravnostmi, k hostu si přisedají a koňáček loudí“.

Obecná ovšem byla ve všech listech snaha co nejvíc zlepšit svou práci.

Číšník i hostinský se měli učit cizím řečem, znát své hosty jménem nebo „podle charakteru“ nevymáhat neomaladě diškrece.

Ten, o kterém se vědělo, že nedělá zrovna čest svému oboru, byl nemilosrdně vláčen v tisku.

Tak například U Brejšků v Praze v březnu 1910 jakýsi Jan Švestka, vrchní číšník, nazval svého kolegu tajtrdlíkem, blbcem a troubou a hned druhý den si o svém počínu mohl přečíst v Otakarovi. Stejně přísně se sledovalo, jestli jsou číšníci a hostinští řádně vyučeni ve svém oboru. Chudák ten, který kvalifikaci nesplňoval.

Švec dělá vrchního číšníka

Otakar sděloval 25. března 1910 přímo denunciačně: „V kavárně City v Mikulášské třídě v Praze jest jako vrchní číšník zaměstnán vyučený mistr švec, později vyhozený zřízenec dráhy.“ A aby nebylo pochyb, o kom je řeč, redaktor doplnil: „Jmenuje se Václav Lorenc.“

Listy také sledovaly kvalitu piva a vína v jednotlivých lokálech.

Pro reklamu na pivo využívaly doporučení známých osobností. Zvláště oblíbený byl lékař profesor Hamerník, který napsal po vypuknutí cholery v Praze v 19. století: „Dobře vyleželé pivo jest znamenitě účinkující prostředek proti choleře. Měl jsem příležitost pozorovati, že nemocní, zcela již apatičtí, poživše sklenici dobrého piva, cítili se osvěženými a posilněnými.“

Vedle poskytování odborných rad organizovaly všechny listy a spolky výlety, plesy i cesty do zahraničí za poznáním. Většina jejich účastníků zůstala anonymní. Byli ale tací, kteří se svým chováním

proslavili, ba dostali se do literatury a mnozí slavní na ně vzpomínali.

Dobrák pan Patera

Vrchní číšník v kavárně Union v Praze na rohu Národní třídy a Perštýna (již zaniklá) byl pozoruhodný pán. Kavárnu navštěvovali malíři, literáti, sochaři a Pateru měli v oblibě. On jim to oplácel. Působil v kavárně od roku 1907 a hned po několika dnech si zapsal do paměti, co který host čte za noviny. A jakmile dotyčný vešel, už mu nesl oblíbené čtivo. Znal dobře své hosty, jejich poměry a zvyky.

To se mu také nevyplácelo, protože nejen často „počkal“ s placením, ale i sám půjčoval. Sám byl někdy neurvalý, až hrubý, ale to byla jen jakási zástěrka jeho štedré mysli. Hosté mu dohromady dlužili i několik tisíc korun. Někdy se dotyčný „vypůjčovník“ styděl, že nemá peníze a kavárně se vyhýbal. Jak jej poté Patera potkal, prohlásil: „Když už, člověče, nejdou platit, tak přijdou alespoň na kafe s máčením, jíst přece musej, co si na nich vezmu, když umřou hladý?“

Poskytování půjček ovšem nebylo zrovna delikátní. Josef Lada, který se za nedostatek peněz velmi styděl, nikdy nevěděl, kde a jak má Pateru o peníze požádat, aby to neslyšeli ostatní hosté. U sklepa? Na chodbě? Nakonec prosbu zašeptal u svého stolu. Patera nehnul ani brvou, ale: „Co to bylo, ke všem čertům platné? Když se potom rozkřikl na celou kavárnu: No dobrá, dáte mi to zítra!“

Pan Patera měl umělce rád proto kavárnu Union navštěvovali malíři, literáti, sochaři.

Hledal mrtvé hosty

E. A. Longen, spisovatel a dramatik, vzpomínal, jak Patera s oblibou pozoroval Jaroslava Haška, který psal své humoresky přímo v kavárně. Občas k němu přistoupil a říkával něco na tento způsob: „Napišou tam do toho povídání něco o černým kafi nebo buchtě, ať vidím, že sou opravdovej spisovatel, pane Hašek.“

A: „Hašek přikývl a pak se Patera při čtení povídky podívoval, neboť zapletl do děje jak určená slova, tak i vrchního Pateru, který později Haška podplácel, aby prý nebyl smýkán novinářským bahnem.“

Patera měl své oblíbence, ale běda, když jej někdo rozzlobil. Ve svém volnu obcházel všechny kavárny a hledal své „nevěrné“ hosty.

Když nějakého našel, přistoupil k němu a zahudroval: „U mně jste mrtvej muž, pane!“ Půjčky se pak dotyčný už nedočkal.

Pan Patera odešel do důchodu v roce 1925 a všichni toho litovali.

Byli ovšem i jiní známí hostinští a číšníci.

Kvůli své dobrotivosti zkrachoval

Do dějin národního hnutí vstoupil v 19. století Petr Fastr, hostinský od Zlaté husy v Praze. Byl rodákem z Domažlic, vyučil se mlynářským, ale nakonec skončil v kavárně V Královské lázni v Praze, kde se scházeli čeští vlastenci. Březnová povodeň roku 1845 podnik zatopila a Fastr utrpěl velké ztráty. Nevzdal se a najal si hospodu U zlaté husy na Koňském trhu (dnešní Václavské náměstí).

I tam pomáhal šířit vlastenecké spisy a v revolučním roce 1848 se stal důstojníkem občanské gardy a byl zván „vojvodou z Koňského trhu“. Po porážce revoluce uprchl z Prahy a hmotně se už nikdy nevzpamatoval.

I jiní hostinští podporovali českou inteligenci a studenty. „Otcem studentů“ byl zván hostinský František Pěkný, majitel Staroměstské pivnice v Praze a později vlastník hospody v Jilské. V první polovině 19. století půjčoval peníze chudým literátům a nemajetným studentům odpouštěl útratu. Byl tak známý, že mu Jan Neruda věnoval jednu ze svých vynikajících Podobizen. To ovšem nezabránilo tomu, že nakonec kvůli své dobrotivosti zkrachoval.

Významnou postavou pražského pohostinství a představitelem zmíněného spolku Hostimil byl Václav Petzold, nájemce bývalého Šlechtického kasina v Celetné ulici. Pracovat u Petzolda bylo pro číšníky ctí

(do 70. let 19. století se místo slova číšník používalo sklepník). Scházela se u něj lepší společnost, přátelé Jaroslava Vrchlického a výbor spolku spisovatelů Máj. Stejně známý byl i Karel Šroubek, který po roce 1918 koupil hotel, dnešní Evropu na Václavském náměstí. Konkurovat mu mohl snad jen stavitel Václav Havel se svou Lucernou. Šroubek rád cestoval a měl jednu zásadu: „Směj se a vše rozesměješ kolem!“

K legendárním pražským hostinským patřil také starý Pinkas, který si zakoupil dům na tehdejší františkánské plácku v Praze. Čepoval plzeňské a byl to také známý mecenáš českých studentů. Dlužno podotknout, že pivo jim natočil zadarmo až poté, co je vyzkoušel z dějepisu.

Jeho nejoblíbenějším zákazníkem byl František Palacký. Už když jej viděl vstupovat do dveří, letěl hned k němu, aby jej uctivě pozdravil a odebral mu kabát. V pozdějším období chodili k Pinkasům další známí lidé - František Langer, Zdeněk Štěpánek nebo Jan Masaryk. Umělci milovali také zaniklou hospodu U Ježíška ve Spálené ulici s prošlapanou podlahou a nízkými stropy, kde číšník Vincenc Mráz obsluhoval Jana Nerudu, Ignáta Herrmanna, Antala Staška a Bedřicha Smetanu. Zvláště Neruda byl oblíbený.

Rady číšníkovi

„Když si tak vzpomenu na všechny ty časy! Na všechna ta piva! Na ta divodivoucí jídla! Na ty černé servity a tmavé kouty, na zelené stoly a stolice žluté!“ básnil Jan Neruda o oblíbené hospodě. Měl U Ježíška vlastní stůl a jako starý mládenec tam byl denním hostem.

Mladý Ignát Herrmann skvělého fejetonistu obdivoval a líčil, jak stálí hosté s nadšením čekali, až se Neruda objeví. A poté nastalo velké představení: „Pan Franc U Ježíška pojímal obsluhu čelného hosta jako obřad. Nejprve mu přinesli hovězí polévku, hustou, že by po ní „mohly kočky chodit“. Neruda pomalu, s gustem labužníka vychutnával tu dobrotu. Poté začalo další dějství gurmánské podívané. Úslužný číšník přispěchal s hovězím masem a omáčkou s knedlíkem. Poté – jako zákusek – miska halušek s uzeninou.“

Herrmann se nestačil divit, jak to do Nerudy všechno jen padá.

Pak si básník zapálil viržinko, hrál karty či kulečnick a hlavně debatoval se svými obdivovateli.

O práci číšníků a hostinských se velmi zajímal, a dokonce vytvořil seznam vybraných úkonů, které by číšníci měli zvládnout: „1. unést velký táč s jídlem na vztýčených pěti prstech, 2. unést v jedné ruce deset malých piv, 3. zavlát a zatočit malebně servietou, 4. rozvážet na velocipedu jídla a nápoje mezi stoly, 5. klonit se podle diškreční míry, 6. podávat ohně a novín, 7. umět vyhazovat hosta.“

Takové rady ovšem odborné listy pro číšníky a hostinské neznaly. Ty pokračovaly ve své běžné činnosti i po roce 1918, ale mnozí pamětníci se shodli, že takoví číšníci a hostinští, jako byl starý Pinkas či pan Patera, byli už výjimkami.

Ve zkratce. (protože se toho sem moc nevejde)

Ivan Korčok, který zvítězil v prvním kole slovenských prezidentských voleb, uspořádal ve středu závěrečný mítink svých příznivců na Náměstí Slovenského národního povstání v Bratislavě. Pozval lidi k sobotnímu druhému kolu voleb. Moderátoři prozradili, že pro Korčoka je mítink také narozeninovou oslavou, protože ve čtvrtek mu bude šedesát.

Státní zástupkyně podala obžalobu na bývalého zástupce náčelníka pohraniční stráže z dob totalitního režimu Jana Muzikáře. Je podle ní spoluzodpovědný za střelení do lidí, kteří se v osmdesátých letech snažili utéct přes československé hranice, a úmrtí některých z nich.

Advokátka nežádala pro trýzněnou holčičku žádné odškodné. Stejně by jí nic nedali, hájila se laxně advokátka, Žena se proti ní marně bránila žalobou

Devět agentů mezi námi

Radek Schovánek

Museli si na to zvyknout. Na neustálý dohled, šikanování. Řeč je samozřejmě o chartistech a jejich protivnicích - agentech komunistické bezpečnosti. Komunisté dělali všechno možné, aby opozici zničili. A pomáhala jim k tomu i hrstka lidí uvnitř Charty 77 samé.

Agenturní síť Státní bezpečnosti představovala jeden z důležitých článků k zjišťování nálad obyvatelstva a ovládnutí společnosti. Komunističtí vládcové si o svobodě slova v Československu nedělali žádné iluze. Ostatně, už od padesátých let připravovala Státní bezpečnost „průzkumy veřejného mínění“ - plošným čtením mnoha tisíc soukromých dopisů. Výsledky těchto „průzkumů“ byly pravidelně odesílány na Ústřední výbor Komunistické strany Československa.

Podle informací, které Státní bezpečnost získala koncem roku 1976, se zdálo, že začátek nového roku 1977 nepřinese žádnou důležitou změnu. Společnost byla již sedmým rokem „normalizována“, tisíce lidí byly pro své názory zbaveny zaměstnání, veškerá média kontroloval Federální úřad pro tisk a informace a knihy zakázaných spisovatelů dávno pozřela „jáma pamětnice“.

Státní bezpečnost monitorovala dění doslova na každém kroku - její agenti pronikli do všech organizací, spolků i neformálních seskupení. Udání agenta Jana Obrdy z poloviny roku 1976, že se spisovatelé u Václava Havla na jeho víkendové chalupě domlouvali na jakési petici, považovali pracovníci aparátu za běžnou informaci.

Od roku 1969 se objevilo mnoho různých dopisů a výzev a jen některé byly pro režim alespoň nepřijemné, a to tehdy, pokud byly publikovány v zahraničí...

Z jasného nebe přesto uhodilo. Několik dní před koncem roku 1976 informoval agent Jiří Kořínek svého řídicího důstojníka o probíhající sbírání podpisů pod petici za dodržování lidských práv. Na jeho doporučení ji tento příslušník StB podepsal.

Organizátoři petice si ale byli jisti, že při oslovení stovek lidí musí někdo Státní bezpečnost informovat. Proto se způsob, jakým byly podpisy sbírány, i doba, ve které celá akce proběhla, brzy ukázaly jako geniální.

O co tedy šlo? Každý signatář dostal přečíst text petice a na čistý papír formátu A5 potvrdil, že souhlasí s prohlášením Charty 77, a uvedl svoji adresu.

Text mu měl být zaslán současně s odesláním petice komunistickému vedení státu. Tím se stalo, že ani jeden z pěti agentů StB, kteří úvodní prohlášení v první vlně signatářů podepsali, nebyl schopen text předat.

Mezi prvními signatáři je rovněž agent KGB, ani ten však text petice nezískal. A navíc se dá předpokládat laxní reakce řídicích důstojníků uprostřed vánočních svátků. „Zastavte se po Novém roce a přineste mi zprávu.“

Jenže po Novém roce bylo pozdě. Nikdo z uvedených pěti donášců - Egon Čierný, Josef Hodic, Václav Hyndrák, Jiří Kořínek ani Vladimír Škutina nezískal informace, na základě kterých by mohla státní moc zveřejnění petice zabránit.

Nejpodrobnější údaje přineslo vyhodnocení prostorových odposlechů z bytů Pavla Kohouta a Ludvíka Vaculíka, ale i zde měla věc malý háček.

Prostorový odposlech, na rozdíl od telefonního, je pro získávání informací časově velmi náročný, je třeba přeposlechnout hodiny záznamů a pořádně vypsát relevantních částí. Tím vzniká časová prodleva a získané informace již nemusí být použitelné - například plánovaná schůzka už proběhla nebo cizinec stačil vycestovat do zahraničí.

Nejedna soudružka estébáčka si takto na mateřské dovolené přivydělávala poslechem pásků nahraných v disidentských bytech. Ihned po zveřejnění Charty 77 v

západních médiích (6. a 7. ledna) rozpoutal režim nenávistnou kampaň proti signatářům.

Následovala vlna výslechů, zákazů, vyhazovů z práce i ze škol. S trochou nadsázky by se dalo říci, že přežití Charty 77 jako neformálního občanského protestu bylo přímo závislé na tom, jaké podpoře se hnutí dostane od západních vlád a veřejnosti. Až do nedávné doby vědělo jen málo zasvěcených, že Chartu 77 odeslal přes svoji přítelkyni do zahraničí Pavel Kohout.

Přirozenými spojenci domácí opozice v tomto úsilí byli lidé, kteří odešli z Československa do exilu ve dvou poválečných vlnách. Nejvýraznější postavou pounorového exilu byl koncem sedmdesátých let jednoznačně Pavel Tigrid, který vydával v Paříži časopis Svědectví.

Z lidí, kteří odešli po roce 1968, hrál pro své rozsáhlé kontakty nejdůležitější úlohu Jiří Pelikán, který v Římě vydával časopis Listy. Mezi oběma muži a domácí opozicí probíhaly intenzivní důvěrné kontakty.

Exil disponoval několika obytnými auty, kterými se pašovaly do Československa knihy, časopisy nebo i rozmnožovací technika. Opačným směrem potom dokumenty Charty 77, samizdaty a informace pro zahraniční média.

StB vyvíjela obrovské úsilí, aby dokázala tato spojení kontrolovat a narušovat.

Počátkem sedmdesátých let byl v rozvědkách zřízen pod číslem 31 odbor Ideologická diverze a emigrace, který sledoval činnost nejaktivnějších exulantů, Rádia Svobodná Evropa a vysílal do zahraničí agenty, jejichž úkolem bylo proniknout do exilových organizací.

Některým z nich se to alespoň částečně podařilo (Ervín Marák, Tomáš Řezáč, Pavel Minařík, Lubomír Chladil, Josef Bednařík).

Od šedesátých let působil ve Vídni jako ředitel kanceláře Rádia Svobodná Evropa agent Ivo Šafář, který se zároveň „staral“ o distribuci několika set výtisků Svědectví a Listů do Československa. Adresy, které mu předával nic netušící Pavel Tigrid, StB pečlivě analyzovala a snažila se odhalit osoby, které jsou s ním ve spojení.

Zlato za propuštění?

V červenci 1978 byli zadrženi Ulrika Ackermannová a Gerhard Küchen, kteří přicestovali ze SRN a nechtěně předali agentu Jaroslavu Peřinovi číslo od schránky na pražském hlavním nádraží, kde uložili přivezené knihy a časopisy. Záběry z předávací schůzky na Václavském náměstí byly použity ve filmu Pod maskou soukromníka, který odvysílala Československá televize.

Mezi autory scénáře snímku byl i náčelník odboru pro boj s vnitřním nepřítelem. Ani on ovšem netušil, kdo ve skutečnosti přepravu organizuje, a ve filmu je tak celý „podnik“ mylně připisán Pavlu Tigridovi.

V prosinci 1980 se stala podobná událost, když se StB poprvé podařilo vysledovat dodávkové auto, které vypravoval z Londýna Jan Kavan. Mezi osoby, které automobil v Československu měli obsluhovat, StB nastrčila agenta Pavla Muraška.

V dubnu příštího roku byla při dalším příjezdu do Československa posádka zadržena a bylo zatčeno několik desítek osob, které měly podle poznatků StB tvořit distribuční síť. Část zatčených byla propuštěna, někteří však zůstali ve vazbě celý rok. Proces se nikdy nekonal.

Zajímavá je souvislost, že krátce po propuštění posledních zatčených byla do Československa vrácena část zlatého pokladu, zadržovaná od konce války na Západě.

Uvedené případy vedly k přehodnocení způsobu spojení mezi domácí opozicí a exilem. V roce 1979 se Jiří Pelikán stal poslancem Evropského parlamentu a měl otevřeny dveře do nejvyšších politických kruhů demokratické Evropy. Ihned začal organizovat podporu domácí opozice za využití „diplomatických kanálů“.

Nejzranitelnějším bodem spojení byly osoby, které přebíraly od diplomatů přivezený „kontraband“, případně odesílaly vzkazy do zahraničí.

I mezi nimi bylo několik agentů, kteří umožňovali Státní bezpečnosti kontrolovat komunikaci exilu s domovem. Agent Jan Moravec přebíral dopisy od pracovnice americké ambasády Alice la Maistre, proti které zorganizovala Státní bezpečnost provokaci s údajným převozem drog, po které musela opustit Československo. Jiný agent, Bohumil Černý, vyzvedával zásilky z ambasády Spolkové republiky Německo. Kontakty Václava Havla s Pavlem Tigridem organizoval agent Václav Rejcholec, jehož udání vedla k zatčení Oty Ornesta.

I přes tyto nesporné úspěchy se Státní bezpečnosti nikdy nepodařilo zcela kontrolovat komunikaci mezi exilem a domovem. A i v případě, že se podařilo zjistit obsah převážených dopisů, nebylo možné takovou informaci použít, aby nedošlo k prozrazení zdroje.

Sonda do lidské duše

Likvidaci opozičního hnutí si rozdělila Státní bezpečnost do několika fází a zpracovala tzv. celostátní projekty - Asanace, Klín, Izolace, Úder, Nábor atd.; jen některé se podařilo dohledat a objasnit. Konečným výsledkem, kterého se nikdy nepodařilo dosáhnout, měla být fragmentace opoziční činnosti, diskreditace nejdůležitějších osob a úplné rozložení opozice.

V plánu na rok 1982 správy SNB určené pro boj s vnitřním nepřítelem se můžeme dočíst: „Dosáhnout odstoupení tzv. mluvčích Charty a zabránit dalšímu obsazování těchto funkcí zejména bývalými politickými exponenty let 1968-69. Prostřednictvím uměle vytvořených poměrů navodit situaci otevřeného rozpuštění Charty.“

O dvanáct měsíců později: „I když byl v roce 1982 zaznamenán určitý vzestupný počet materiálů vydávaných okruhem osob z nepřátelského seskupení CH-77 proti roku 1981, jejich obsah a charakter nedosahuje dřívější agresivity.“

O šest let později má StB podstatně skromnější plány a ani ty se naplnit nepodaří: „...odhalovat a mařit snahy vnitřního protivníka o pronikání do dělnického prostředí... zabránit v roce 1988 hromadnému protispolečenskému vystoupení antisocialistických sil u příležitosti významných výročí v tomto roce“.

K petici agentů z první várky signatářů Charty 77 přibyli do konce roku 1989 již pouze čtyři - Milan Hübl, Vladimír Příkazský, Pavel Muraško a Bohumil Šimon.

Motivy, proč se někteří nechali zlomit a jiní byli ochotni strávit léta ve vězení, jsou různé a často velmi intimní. Nebylo vůbec výjimečné, když StB své agenty vydírala a sama přiváděla do situací, ze kterých je potom její příslušníci „zachraňovali“.

Posuzovat jednotlivé případy lze pouze na základě znalosti situace, ve které se dotyční nacházeli. V archivu vedle sebe leží svazky obětí i skutečných lidských zrůd. Strůjcem tohoto systému však byla KSČ a jí řízená StB. Bez ní a defektních lidí ochotných v ní dobrovolně sloužit by nebylo agentů, zničených lidských životů ani promarněných čtyřiceti let.

Autoři: Lidové noviny, Radek Schovánek

Zdroj: https://www.lidovky.cz/domov/devet-agentu-mezi-nami.A070109_113009_ln_domov_hlm

V jednom městě měli rabína, který při svých kázáních horlil proti hříchu a špatnostem, ale sám, jak se říká, šabat nešabat, košer nekošer, všeho si užíval. I za děvčaty chodil. I vyslali věřící za ním delegaci, která ho měla vyzvat, aby sjednotil své činy se svými kázáními. Rabín jejich stížnost beze slova vyslechl a potom jen řekl: „Pojďte za mnou.“

Dovedl je až na kraj města a ukázal na směrovou tabuli.

„Co je tam napsáno?“

„Prostřední Lhota, 3 kilometry,“ odpověděli členové delegace.

„Ukazuje vám směr? Ukazuje. Nutíte ji, aby tam šla s vámi? Nenutíte. Tak vidíte.“

VIZE: Vidím něco velkého

Václav Vlk st. NevPes

Vždycky když má „sprostý lid“ (tak se to česky původně psalo) plno řečí a chodí a huláká po ulicích, případně v ruce třímá vidle či jiný zemědělský nástroj, přijde čas, aby známá a významná osoba pronesla zásadní projev. Nejlépe z nějakého kopce. Třeba jako u nás Libuše, když už bylo podle Čechů na Vyšehradě nějak moc hádavých sester, zvaných Teta, Kazi a Libuše, a chtěli, tedy ty lidi, aby se furt neřečnilo, jak vidí město velkého, ale začalo se něco pořádně dělat. Z vidiny města velkého se ještě nikdo pořádně nenajedl. Tak jim Libuše sehnala Přemysla a dál už to znáte. Tedy žádná velmoc, plno měst je větších, ale žít se tady dá.

Podle zpráv dnes zvaných dezinformace, dříve JPPUŘ (jedna paní povídala u řezníka) také v našem dnešním Vyšehradě, zvaném Brusel, lid začal mávat vidlemi a vůbec nedbat na význačné postavení panstva. Takže prý nějaká Urmila von Leyden, nebo jak tak nějak se jmenuje místní šéfová, (s vynálezcem Leydenovy láhve nemá nic společného, vynálezce Pieter van Musschenbroek byl vědec a vůbec slušný člověk!), vystoupila na nejvyšší věž budovy zvanou Brussels Town Hall, že pronese řeč. To ostatně bylo jediné místo, kde člověk nemusel řvát jako kráva, aby ho někdo vůbec slyšel. Doléhal sice i tam řev traktorů, co přijely před vznešené sídlo naší svaté Unie, ale už méně. Z valníků vypustili sedláci krávy, které, jak známo, produkují nebezpečný metan, a vše doplnili hromadami slámy a kravského hnoje. Vše jako třesničku na dortu doplňoval smrad prasečí kejdy, kterou neuvědomělí sedláci, nechápající úžasnou politiku, kterou naše bruselská vláda vede, rozlévali po náměstí. Kdo byl někdy v prasečáku, úplně paní von Leyden chápal. Nahoře na věži byl přeci jen čerstvější vzduch.

Po cestě na místo projevu se ještě stačila zamračit na malého bronzového chlapečka který v ruce drží, představte si to, úplně realistické chlapecké moudí. A drže si čůra mezi lidi. Paní Urmila si ještě stačila zapsat, že v rámci genderové rovnosti bude nutno rychle zajistit, aby některý umělec vytvořil genderový kompromis „pindíka a pipinky“ tak nějak vhodně dle myšlének LGTB+. Pak vylezla až na nejvyšší špičku známé historické budovy, pohlédla směrem k moři a chystala se hlasitě zvolat některé z význačných výroků, které se zapíší do dějin. Jako třeba ta jistá Libuše.

Jak tak byla rozjetá potom klusání po všech těch schodech, nejprve ji napadlo, že by mohla vyhlásit, že nejméně do roku 2030 se EU stane nejbohatším a nejprogresivnějším sdružením světa. Pak si však vzpomněla, jak to dopadlo s tzv. Lisabonskou strategií z roku 2000, když jsme měli coby dup dohnat a předejít celý svět. V týhle tý demografii, pokroku a čistém vzduchu. Ovšem, nepovedlo se.

Jak říkal starý Marx, dějiny mají tendenci se opakovat. Jednou jako tragédie, podruhé jako fraška. Podíváme-li se na to, kde jsme dnes, možnosti frašky už jsou vyčerpány. Tedy směšných výroků, typických ponejvíce nepravděpodobností skutečně realizace, už máme za sebou plno. Fraška se bohužel nedá nepravděpodobně stupňovat podle vzoru: dobrý – lepší – nejlepší. Nepovedená fraška se postupně propracuje už jenom k hovadině k pláči.

Naštěstí s sebou měla U. Leyden českou chytrou horákyni pí. Dourovou. Ta uspořádala rychle telekonferenci s věrnými druhy, jako byl za nás učitel dějepisu Oesterreicher a dumali, čím to je, že je svět plný samých dezinformací, lží a nepochopení skvělých zítřků. Poradu poněkud rušila Maruna Chlebníková Rajská, která se rozplakala jako onen mráček z Večerníčku o Rákosníčkoví, co na obloze ronil slzy a hlasitě nařikal: „Nikdo mě nemá ruád, nikdo si se mnou nechce huát, vouuuvoou.“

V tom jeden ze skupinky mediálních poradců, bez kterých tato vládnoucí věrchuška přesně neví, ani kam si má případně dojít na záchod, na to přišel: „Oesterreicher tady vykřikuje, že všichni lžou dezinformují a ničí tak naši zásluhou práci. Náš

odborný „the pink-tang“ přišel na to, že žijeme ve vesmíru, kde funguje tzv. „fluidní časová inteligence“. Obyčejná „fluidní inteligence“ je schopnost abstraktně myslet, rychle uvažovat a řešit problémy nezávisle na jakýchkoli dříve v jiných časových úsecích získaných znalostech. A v tom je právě náš problém. Ten čas! My vyhlásíme naši věcnou pravdu v okamžiku „A“ s místně platnou inteligencí. Třeba na základě našeho způsobu myšlení jsme byli dlouho přesvědčeni, že Rusové neumí vyrobit ani pořádný budík. Nějak jsme zapomněli, že přesný budíky možná ne, ale zato tisíce tanků, bojových vozidel, raketometů zvaných „Kaťuša“, přes rakety středního doletu až po ty balistické umí vyrábět pásově jak Baťa cvičky. Nemluvě o kalašnikovcech a o letectvu a o tom, že ruský voják přežije sibiřské mrazy a dokáže se živit i kořínky. A protože jsme hluboce přesvědčeni o naší genialitě, vyhlásíme, že pravdu máme my a naše pravda je věčná. A tak každý rozumný člověk, i v Rusku, musí chápat, že tuto válku prohraje. Sdělíme v termínu T a hodině H naše stanovisko, že do půl roku, nejpozději do roka, nebudou mít Rusové čím střílet. Jejich zaostalá mužická armáda se rozpadne a celý svět nadšený našimi skvělými odhady a myšlenkami bude jásat. Něco podobného si už myslel jistý Napoleon, a pak ten uřvanéj Němec s knírem. Jediný, kterému se to skoro povedlo byli Poláci, kteří dobyli a též delší dobu udrželi Moskvu. Ovšem to bylo v letech 1609-1618. Holt naši politici a propagandisté nechtou dějiny. (A náš učitel dějepisu Oesterreicher jak by smet.) A každého, kdo bude tvrdit něco jiného označíme za dezoláta, putinistu, zrádce spravedlivé věci. A pro jistotu zřídíme v ČT mediální oddělení, z kterého nás bude informovat redaktor Hynajs. O tom, jak každému Rusákovi, který neházel po Putinovi kameny, zabavíme majetek a pak nám bude dobře.“

Ovšem jak zní stará píseň: „...čas je běžec dlouhým krokem, nikdy pokoj nedá si...“, a tak jsme najednou v „časově krystalické (tedy pevné) inteligenci“, která nám ukazuje že Rusko sice nevyhrálo, ale rozhodně neprohrálo. Navíc pak přijde okamžik „B“, kdy i my pochopíme, že fšecko je jinak. V Moskvě jsou obchody plné západního luxusního zboží, kam ho pašují „neuvědomělé státy“. I ty chudý ruský vesnice si už polepšily, i na ně něco zbylo. Ty syčáci, co ne a nechápou naše geniální myšlenky navíc kupují laciný ruský plyn a naftu. A my s tím vším můžeme prd dělat. Místo do Evropy „ubozí a zaostalí“ Rusové létají na dovolenou do Thajska, Turecka, Indonésie, a na tropické ostrovy a tamní místní turistické organizace chrochtají blahem.

Že na frontě padne dvě stě tisíc Rusů je Rusku celkem jedno. Vodka jich zabije ročně víc! Pak navíc stačí pár světových konferencí a projevů různých státníků a my koukáme, jak blázní, že většina světa nestojí na naší straně. Jak už před rokem předpovídal prezident generál Pavel. A dokonce je ta „druhá strana“, ten takzvaný Jih, tak drzá, že nám na plnou hubu vykládá, že to, čemu my říkáme liberální demokracie a všeobecná lidská práva, tomu oni říkají úpadek a návrat k totalitě založené na marxismu. Nevím, k jakému závěru došli naši geniální vůdcové v okamžiku, kdy většinu Evropy blokují zemědělské traktory, hromady hnoje a kejdy, železnice stávkuje a havaruje tak často, že jenom dobrodruh se s ní vydá na cestu. A v okamžiku, kdy Ukrajině, tedy nám, chybí asi milion dělostřeleckých granátů se usneseme, že jim je dodáme asi tak někdy začátkem roku 2025. My, tedy Západ, jsme jim neposlali ani jediné pořádné moderní letadlo na pomoc, zato jsme však zakázali bankám financovat válečné zbrojení. A zařizujeme, že ve vedení velkých firem má být 50 % žen. A proč třeba ne 50 % plešatých? A to vše v době, kdy Evropa nezvládá miliony imigrantů a nedokáže je ani začlenit do pracovního procesu, ani naučit způsobům sociálních vztahů v Evropě. Ale hlavně se řeší „dezinformace“ které se postupem času náhle stávají informačními fakty.

Já jsem se narodil v době, kdy v Evropě se za poslech cizího rozhlasu hrozilo smrtí, kdy jsme pak dlouhá léta mohli kupovat jídlo a oblečení jenom „na lístky“, takže něco vydržím.

Ale až zničíte evropské zemědělství, evropský průmysl a nařídíte, aby jako za Mao Ce-tunga lidé jezdili do práce na kolech, to jsem zvědav, co to s Evropou udělá. Poslední převrat v 89. roce byla spíše veselice, ale co se bude dít příště, z toho mám skutečně obavy.

To, co plánujete a tlačíte, to se dorůstající generaci nebude ani trochu líbit.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$95 přímo do banky ANZ, na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Ladislav Kochman - \$15.00

Vladimir a Jana - \$25.00

Jarmila Žáček - \$5.00

Oldřich Bureš - \$5.00

Bacha na Danone jogurty

DO MLÉČNÝCH VÝROBKŮ DANONE SE TOTIŽ POUŽÍVÁ ZVÍŘECÍ STŘEVNÍ MIKROFLORA!

Actimel, jako mnoho dalších produktů Danone, obsahuje E1442 – geneticky modifikovaný kukuřičný škrob, což je zahušťovadlo, ničící slinivku!

Nebezpečné škroby jsou obsaženy nejen v kultivovaných mléčných výrobcích, ale také v kečucech a majonézách.

Nejoblíbenější jogurty nejsou jogurty, ale zahuštěná obarvená hmota, ve které dokonce ani mléko nemusí být. Když jsme dělali analýzu bifidobakterií, zjistili jsme v laboratorních testech, že bifida v dlouho trvanlivých jogurtech jsou zvířecího původu, tedy bifidus esencis. Je to nejčastěji bifidus avicenc, a ten skutečně není našemu tělu vlastní - je izolován z kachen a dobře a dlouho přežívá.

Některé státy mají zákaz používat jiné než lidské kultury, a to proto, že určitý počet bakterií je schopen projít žaludkem a dojít až do střev a u imunitně oslabených jedinců byly pozorovány časté výskyty tumorů, např. je to ze studie z USA, kterou jsem použila ve své diplomové práci na téma bifidobakterie. Také tyto ne lidské bakterie mohou nahradit původní mikroflóru a způsobovat průjmy.

Osobně doporučuji jogurty ve skle jihočeské nebo Holandia bílé a ovoce si přidat své.

U modifikovaných škrobů z kukuřice stejně jako u transgenní kukuřice dělal výzkum můj profesor na VŠ a zjistil, že v 5. generaci potkanů je tak otřesný výskyt mutací a od 3. výskyt nádorů, že na nás vždy hřimal, že je naší povinností nepustit to do naší země...

Bohužel je to tu.

Toto klidně můžete poslat známým, mám na to diplomku a represí od Danone se nebojím.

MUDr. Dagmar Rašková
lékařka, ambulance lékařské genetiky GENNET, s.r.o.
Kostelní 9, 170 00 Praha 7
Tel: +420 222 313 000
Mobil: 723 443 021

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney slovenská omša ve slovenském kostele sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou neděli o 10,30 hod. a české mše. Páter Krigovský je farářem v kostele v Georges Hall

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Nedělní katolické pobožnosti se již nekonají ALE na Velký Pátek 29.3.v 10 hod. se koná Křížová cesta. Vede D. O. Anthony

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A*Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, Rezervace haly: **0404 849 888** ; Rezervace baru, zahrady, restaurace, parties a herny - Marian: **0410 467 537** Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00 Restaurace/bar otevren:Pa-So 17:00 - 24:00, Ne 12:00-19:00. Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovakian Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178; E-mail committeecsc@gmail.com

<https://czechoslovaks.com.au-sydney.com.au>, Mob. Ph. 0434 143 148

Otevřeno: jen o víkendu, většinou v neděli od 12-16 hod. Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Restaurace otevřena

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

Potrebné informácie nájdete na

slovakcommunitysydney.com alebo priamo na tel: 0401 538 574 o. Henry Adler SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181 Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čes. klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156; Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,

Informace: Mobil: 0497 344 377

polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemaji President Vera Zlatý Tel.: 0411143980

Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod

Vaří opět manželé Rejdovic cena \$30.- jako dřívě, jako dřívě. Rezervace zapotřebí.,

Česká škola v Cheltenham opět od 2.3. Každé 2 týdny.

Vede Vlasta Sustek tel. 0408088167

Bere rovněž objednávky na obědy

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,

Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.

otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00

(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - Brisbane Slovenske vysielanie

každy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canberra rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00

SBS2 Frekvencie v hlavných mestách

FM **Adelaide** 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm

Brisbane 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm

Darwin 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm

Melbourne 93.1fm ; **Perth** 96.9fm

Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 8.dubna Léta Páně 2024

Žák, který hrozil pistolí, spáchal jen přestupek? Jedná se o vnuka předsedy Senátu Miloše Vystrčila

Poslal nám Milan Brož

„Vždycky říkám kolegům: Ptali jste se doma svých dětí nebo vnoučat, jak to vidí? Protože oni budou žít tu budoucnost, o které my dnes rozhodujeme.“ Miloš Vystrčil.

Jihlavské listy píší: Vnuk předsedy Senátu, deváták hrozil, že přinese do školy pistolí, se bude zodpovídat z přestupku. Deváták řekl: „Myslím to vážně!“

Vedení školy informovalo policii se zpožděním, až na základě stížnosti rodičů spolužáků! Policie shledala, že jeho jednání má nízkou společenskou škodlivost. Jeho jednáním se bude zabývat přestupková komise a jednání nebude veřejnosti přístupné a veřejnost se nedozví výsledek. Redakci se nepodařilo zjistit, zda žák bude mít sníženou známku z chování!

Celý článek na <https://www.jihlavskelisty.cz/clanek40468-zak-ktery-hrozil-pistolí-spachal-prestuppek.html>

Proč se tají informace, že se jedná o vnuka předsedy Senátu? Proč se tají důvody a příčiny jeho chování?

Co se plánuje v ČeskoSlovenském Country klubu Sydney

Duben

Neděle 14.4 - Nedělní oběd pro členy s loterií = výhra 100 dolarů

Neděle 28. 4, Pálení čarodějnic

Květen

Neděle 12.5 = Den matek živá tvořivá hudba , a sklena šampaňského zdarma.

Naše bezesporu nejpoblárnější akce se blíží! Chlapci z PALENICA.com.au opět nachystali lahodný burčák a nejen to, můžete zdarma ochutnat a i zakoupit jejich lahodné slivovice, meruňkovice a hruškovice.

Na baru Vás budou čekat opět skvěle načepované Plzničky, dále spousta skvělého jídla bez čekání, zákusků a pokud počasí bude přát tak i uzenin od Štefana.

Bude i muzika a tanec.

POZOR

! NEPŘEHLÉDNĚTE!
ZVEME VÁS NA

Shakespearův Den

V hotelu Shakespeare
200 Devonshire street, Surry Hills
V úterý 23.4. v 7PM zde vystoupí
slavná diva

Lenka Muchová

a její Loutkové Divadlo.

Volby do Evropského parlamentu v roce 2024

Státní občan České republiky může hlasovat pro kandidáty uvedené na kandidátních listinách zaregistrovaných v České republice pouze na území ČR. Volič se tedy v tomto případě musí ve dnech voleb nacházet na území České republiky.

Na zastupitelských úřadech ČR v zahraničí hlasovat nelze. Korespondenční hlasování zákon o volbách do Evropského parlamentu v současné době neumožňuje. Volič hlasuje osobně a zastoupení není přípustné.

Zhoubný vliv na dětské duše

Dalibor Matušinský NevPes

Já vím, že to není originální téma. Takových článků už bylo – a nejen tady. Ale mně nejde o humorný výklad děje konkrétní pohádky, ale o nesmysly, které pohádky zanášejí do dětských hlaviček a které mnohdy evidentně přetrvávají do dospělosti, což má pak následky i na fungování společnosti.

Nevím jak vám, ale mně vždycky vadily nelogičnosti v ději. Nesmyslné chování hrdinů mi zkazilo nejen film, nedomyšlenost nějaké zápletky nebo jednání mi vadí i psaném textu, tedy i v pohádkách. Ano, chápu nadsázku, ale někdy – no, posuďte sami.

Třeba oblíbené kouzelné předměty. To nikoho nenapadlo, co by jejich použití způsobilo? Budiž, ubrousek, který po povelu „Ubrousku, prostři se“ servíruje jídlo ještě nemusí způsobit problém, nikde v tom příběhu není napsáno, že suroviny k tomu jídlu někde neubudou, ale mlýnek produkující nekonečné množství soli z pohádky Proč je moře slané porušuje zákon o zachování hmoty, neustálý přísun soli do moří by časem vyhubil veškerý mořský život a miliony tun soli, které jsou nutné k tomu, aby se z původně sladké mořské vody stala voda slaná by navýšilo celkovou hmotnost Země a vedlo by ke změně oběžné dráhy a celoplanetární katastrofě.

V řadě pohádek se objevuje nějaký objekt, který poskytuje nekonečné množství zlata. Oslíček, měšec, kabát s kapsami a podobně. Jistě nejedno dítě snilo o tom, že by takový zdroj peněz mělo. Nebylo by skvělé, kdybychom takového oslíčka měli všichni? Nebo alespoň důchodci? No, nebylo, neomezený přísun zlata by znamenal pokles jeho hodnoty a superinflaci, která by všechny peníze znehodnotila. Zároveň by to znamenalo obrovský propad výroby čokoliv – proč se pachtit s prací, když lze bohatství nabýt třesením oslíčkem? Tento jev nastal ve Španělsku v době kolonizace jižní Ameriky a znamenal závažné hospodářské problémy pro celé království.

I samotné použití kouzelných předmětů je v pohádkách nesmyslné. Hlavnímu hrdinovi jde o nějaký konkrétní cíl, většinou o to, aby se oženil s princeznou a stal se králem. Ale namísto toho, aby po kouzelném předmětu požadoval konečný výsledek, požaduje pouze pomůcky, které použije k postupným krokům, čímž vše prodlužuje a komplikuje. Tento proces lze kromě klasických pohádek nalézt i v oblíbeném seriálu Arabela.

Některé kouzelné předměty by nutně svého uživatele zabily. Isaac Asimov upozornil na nebezpečnost sedmimilových bot, stejně riziko ovšem hrozí i Dlouhému z pohádky Dlouhý Široký a Bystrozraký. Pokud by někdo krácel rychlostí „co krok to sedm mil“, znamená to, že by se pohyboval 11 214x rychleji, než běžný chodec. To je rychlost skoro 45 000 km/h. Při takové rychlosti by shořel třením o atmosféru jako meteorit a jeho zuhelnatělé zbytky by setrvačností vyletěly na eliptickou oběžnou dráhu kolem Země, protože by skoro dvojnásobně překročil první kosmickou rychlost.

Životu nebezpečný je samozřejmě i orientální létající koberec. Komu přijde létání na rychle se pohybujícím koberci jako fajn nápad, měl by si vyzkoušet, jaké to je, udržet se na střeše rychle jedoucího automobilu. A to ani nemusí pršet.

Samostatnou kapitolou je vykreslování postav jakožto kladných či záporných podle velice podivných kritérií. Například v pohádce o Sněhurce je Sněhurka ta hodná a královna, její nevlastní matka, je ta zlá. Ale každý, kdo má zkušenosti s šestnáctiletou puberťáčkou si dokáže živě představit, jak se asi rozmazlený fracek vychovávaný v přepychu, kterým Sněhurka byla, chová k nevlastní mamince. „Ty mi nebudeš rozkazovat, nejsi moje máma,“ tohle musela královna slychat desetkrát denně, není divu, že se jí chtěla zbavit. Ne, tady žádné černobílé dělení na dobro a zlo není.

A co pohádka o Jeníčkovi a Mařence? Proč je v tom příběhu jako zlá vykreslována čarodějnice, kterou děti

zaživa upekly v peci, ale jejich rodiče, kteří je odvedli do lesa, aby tam umřely hladem, případně byly sežrány divou zvěří, jsou OK? Jakou povahu asi tak mohly mít děti (děti!), které byly schopny zaživa péct člověka v peci? Poslouchat zoufalý křik mučené čarodějnice?

V pohádce o Zlatovlásce, někdy ve verzi o koni Zlatohříváku a lišce Ryšce, je kladnou postavou kuchař Jiřík a zápornou král. Ve skutečnosti je tomu ovšem přesně naopak. Král se opakovaně projevil jako velkomyslný vládce, který odpouští svým poddaným porušení zákonů, za což měly být podle původního nařízení hrdelní tresty. Jiřík naproti tomu představuje postavu zápornou. Nejen, že ve verzi o koni Zlatohříváku a lišce Ryšce neuposlechne ani jednu dobrou radu lišky Ryšky, která ho musí znovu a znovu tahat z problémů, které si sám způsobí svou neposlušností, ale když si uvědomíte skutečný děj pohádky, je to jasný komplot vedoucí k převzetí moci.

Jiřík je kuchař, nemá žádné právo stát se vládcem. V případě smrti krále by se novým králem stal nějaký příbuzný stávajícího panovníka. Ale co Jiřík udělá? Je vyslán, aby přivedl králi nevěstu. Další postupný děj je následující: skutečně Zlatovlásku přivede, ta se provdá za krále, předvede mu, že postupným použitím mrtvé a živé vody lze člověka nejen oživit, ale i omladit (což král patrně potřebuje, když má mladou ženu, nejspíš mu to i sama dala najevo). Král se tedy rozhodne tuto proceduru podstoupit, ovšem Zlatovlásku použije živou a mrtvou vodu v opačném pořadí (přičemž všechnu spotřebuje, aby se proces nedal opakovat), král je mrtev a nyní pozor – královna-vdova, kterou se tímto Zlatovlásku stala, se provdá za kuchaře Jiříka a ten se tedy stává králem.

Jasně nemorální, leč patrně legální získání koruny. Jiříkov evidentně nešlo o Zlatovlásku to by s ní mohl zůstat v její vlasti, šlo mu o získání královské koruny. Kvůli tomu klidně nechal krále, aby se se Zlatovláskou oženil a užil si svatební noc. A to má být kladná postava?

S králi to mají české pohádky vůbec podivné. Klasická česká pohádka O Honzovi, které má možná stovky verzí, vypráví příběh, ve kterém se neschopný, líný a tupý Honza vypraví do světa, uplatí kouzelného dědečka (nebo jinou postavu) buchtami, které mu navíc upekla maminka, takže on sám se o ně nijak nezasloužil a za odměnu dostane princeznu. V důsledku toho se největší blb z vesnice stane králem a toto je dětem vydáváno za dobrý konec. Pak se můžeme divit, jak dopadají volby.

Jednou z oblíbených pohádek je ta o Popelce. V té je obsaženo více podivných zápletek. Tou první je metoda, kterou macecha použije, aby Popelku zdržela doma a ona se nemohla účastnit bálu. Dá jí za úkol, aby roztřídila popel a hrách. Musím říct, že tento úkol považuji za naprosto triviální, za použití síta je to hotovo za pět minut, případně je možno celou směs vyhodit a nahradit čistým hrachem a novým popelem, kterého je v peci víc než dost. Je pravda, že v jiné verzi je smíchán hrách a čočka, zde by tedy muselo být použito síto nebo původní suroviny nahrazeny novými, v každém případě je to otázka minut. Jaképak zdržení? Ale natvrdlá Popelka to fakt třídí po jednotlivých hráscích. Co tím dětem říkáme? Nepřemýšlej nad příkazy a dělej to metodou, kterou ti přikáží, i když je to blbost? Kam se poděl tvůrčí přístup, inovace, logické myšlení?

Pak zde máme okamžik, kdy Popelka vejde do sálu, ve kterém se koná bál. Celý sál ztichne, všichni se dívají jen na ni, princ je z toho celý rozdivočelý. No bodejť by ne, když mladá holka vejde do sálu oblečená jen v tom, co se vešlo do oříšku. I kdyby to byl vlašský ořech, víc než tanga se tam narvat nedá. Není divu, že ho to zaujalo.

I metoda, kterou Popelku hledá, vzbuzuje otázky. Měla tak malou nohu, že její střevíček žádná jiná neobula? Kolik by jí muselo být let, aby se nenašla ani jedna dívka se stejně velkou (tedy malou) či ještě menší nohou? Od mých ženských příbuzných vím, že jim jejich dcery začaly brát boty (pokud měly nějaké, které se dceři líbily) zhruba od věku patnácti let. Nebyl ten pohádkový princ náhodou z Kataru?

Podezřelý je i vzkaz z pohádky o princí zakletém v žábu. Princezna žábu políbí, čímž prince osvobodí. Jenomže – co o něm předem věděla, kromě toho, že je to (snad) princ? Nic. Jaké morální poučení nám příběh dává? Že vdavekchtivá žena je ochotná kvůli výhodnému sňatku podstoupit intimní akt s kdejakou slizkou potvorou. Fakt úžasný příklad pro děti.

Naprosto nevyzrálý přístup při výběru partnera je k vidění v populární vánoční pohádce Anděl páně. Hlavní ženská postava si zde namísto viditelně schopného správce, který je možná starší, ale je inteligentní, finančně gramotný, žije spořádaným životem a hrdinku příběhu upřímně miluje, vybere neschopného, arogantního a zpustlého ožralu, který co nevidět přivede zděděné panství na buben a zamilovanou služkou nepokrytě opovrhne. Takovému svazku má divák fandit?

V mnoha pohádkách je hlavním motivem osvobození princezny od nějakého nebezpečí, typicky je představuje drak nebo čaroděj. Draka či čaroděje nakonec zapíchne neohrožený hrdina, povětšinou nevzdělaný venkovský synek, který umí mávat mečem. Uznávám, že svalnatý odvážný mladý muž může být pro princeznu lákavým partnerem, ale skutečně splňuje kritéria pro budoucího vládce země? Co ví o zahraniční politice, o rozvoji měst, o správě státu? Je to podobné, jako kdyby byla vláda svěřena řeckému úspěšnému fotbalistovi. Kopat do balonu umí báječně, ale jak bude řešit důchodovou reformu? Takovýto vzor vládce předkládáme budoucím voličům? Nebyl by lepším vládcem ten čaroděj, kterému, co se intelektu a vzdělání týče, nesahá svalnatec s mečem ani po kotníky?

Co říci závěrem? Pohádky děti kazí. Naprosto není pravdou, že v nich vítězí dobro, vítězí postavy s velmi problematickým charakterem, které jsou za kladné pouze vydávány. Předkládají dětem vzory, které by měly sloužit spíše jako odstrašující příklady nevhodného chování, glorifikují omezenost, vzdělanost a inteligenci vykreslují jako zlo a jako řešení problémů či příslibu šťastného života nabízejí věci, které by ve skutečnosti vedly ke zkáze a zmaru celé společnosti.

Není divu, že zmatené děti pak nepoznají samečka od samičky a věří v green dealy a jiné fyzikální nesmysly.

Lidem, kteří brblají na chování na chování dětí tedy vzkazují – stěžujte si na autory pohádek, ti je to naučili.

Vítězství Piráta Kolaji

Ondřej Aston Neff

Nechtěl jsem tomu rozumět, když jsem se o tom na Twitteru dočetl. Znáte to, ony ty tweety jsou něco jako výkřiky a ne vždycky je obraz patrný na první pohled. Nalezl jsem tam víceméně rozčilené poznámky, ale také tweet europoslance Marcela Kolaji, kde se psalo, jakých úspěchů konkrétně on dosáhl. Mimo jiné píše: *Interoperabilita umožní chatovacím aplikacím a službám nabídnout lidem možnost si psát z různých platforem. Povinnost, kterou pro technologické giganty prosadil @PiratKolaja, zajistí, že tyto obři musí nabídnout tuto „propojitelnost“ menším chatovacím službám.*

Je u toho i pěkný obrázek. Jaká výhoda plyne z novoty prosazené Pirátem Kolajou? Vyzkoušel jsem si to na příkladu. Zadal jsem do Googlu požadavek *Thomayerova nemocnice*. Ve vteřince mi naskočily informace o Fakultní Thomayerově nemocnici, souřadnice, fotky. A taky mapička. Jako vždycky, s jednou výhradou: **mapa není proklikávací**. Nesmí být. Kolaja se zasloužil. Proč? Zeptejte se pana Kolaji, já to nechápu.

Vyzkoušel jsem si zmíněný ústav najít na vyhledávací Seznam.cz a výsledek byl podobný, informace, fotky a mapička: jenže zde mapa je **proklikávací**. Smí být proklikávací, na Googlu nesmí.

Takže Pirát Kolaja se zasloužil o to, že „technologický gigant“ Google je v jedné funkci

zmrzačen a znevýhodněn proti domácí firmě. On se tím ještě chlubit!

Naposledy jsem zažil idiota chlubit se čímsi zavřením před dááávnými léty, ještě za totáče: externě jsem tehdy psal pro propagační oddělení dětského nakladatelství Albatros. Chodíval jsem tam s texty, jednou tam příjdu a kamarádky mi říkaly, že mají nového kolegu. Tvářily se kysele. Pak u kafe z nich vylezlo, že borec k nim přešel z Českého úřadu pro tisk a informace (to byla za komunistů cenzura, dnes se vláda snaží něco takového obnovit, ale zatím se to nepodařilo) a aby udělal na holky dojem, chlubil se, že on to byl, kdo zakázal Matuškovu písničku „Už koníček pádí“. To proto, že je tam zmínka „a ceny jsou stálý a lidi se mají“ a zrovna bylo nějaké zdražení.

Holky byly z borce jaksi rozvrkočené, uklidňoval jsem je, hlavu vzhůru, on u vás dlouho nevydrží, určitě půjde vejš. k čemuž samozřejmě záhy došlo. Matuška pak odešel do emigrace a borec, kdepak mu byl asi po převratu konec, jistě se neztratil a budoval vyspělou kapitalistickou společnost

Kolaja je teď na koni, nebo na koníčku, má zářez na pažbě, zasloužil se o regulaci, hurá.

Zasloužil se o zrušení něčeho užitečného. Pak ať se někdo diví, proč je nenálada vůči euru a Green Dealu, když z Bruslele chodí takové inovace „made by Marcel Kolaja“.

Zapomenutý adamita od Příběhnic

Jiří Peňás Echo24

Lednový vítr se proháněl po vymrzlé pláni. V šedi toho dne bylo něco velmi dávného až prastarého. Cesta vedla po návrší, ze kterého byl výhled na mírnou pahorkatinu, jež pokrývá většinu vnitřních Čech. Čechy jsou vlastně zemí zmuchlanin, hrbolatin, oblin a krabatin. V zimě, když je zem holá a zbavená barev, vystupuje tato její danost silněji a působivěji, takže se víc propojuje s minulostí a ději, jež ta nerovná půda plodila. Mocně si to člověk uvědomuje v okolí Tábora. To je opravdu kraj, který nasákl dějinami a jejich křečemi a záchvaty, z nichž někdy naskakuje husí kůže. Třeba tu kdysi dávno už byl. Třeba se třásl zimou, břicho se mu svíjelo hladu a mysl třeštila vytržením. Třeba byl adamitou!

Ale ještě zajímavější je další dějství. Nedaleko odtud, snad přímo v příběhnickém podhradí nebo tam, kde je teď Kvěchův mlýn, to je asi půl hodiny cesty směrem k Táboru, se na začátku roku 1421, tedy krátce po dobytí hradu, usadili adamité... A koho by nezajímali adamité? Kdo by neožil, když je řeč o jihočeských „naháčích“? Dokonce i ti, kteří mají o husitství jen velmi chabé představy a nemají potřebu to změnit, vědí, že se tam cosi takového vyskytovalo. Skupinový sex ve jménu Krista a spravedlivého světa! To trochu zajímá snad každého. Literárně to romanticky ztvárnil Jirásek v Proti všem: paní Zdena a její vášně pro Krista a kněze Bydlinského, fanatik Kániš, také ve Vávrově filmu je to asi nejatraktivnější pasáž filmu. V té stodole, jak shodí roucha a začnou se svíjet, to byla erotika padesátých let, pamatuju, jak jsem na to při školním promítání udiveně zíral.

Tak to mohlo být tady někde, tady se ti náruživci usadili. I když asi to není správné slovo, protože podstata jejich konání byla v neusazenosti, byli to přece lidé, kteří zavrhlí všechno, co usazení lidé obvykle dělají, odmítli majetek, odmítli rodinu, vztahy, běžné obstarávání obživy (takže prostě kradli a loupili), odešli od „usazených“ lidí do jiného světa. Tady, v zákrytu stromů na březích Lužnice, měli svůj vlastní „tábor“, možná nějaké chatrče, možná obsadili nějaké opuštěné stavení, dnes by se řeklo, že provedli squatting. Prostě měli tam svoji „kliniku“, svou základnu, svůj chráněný prostor, safe space. I z Tábora, který sotva vznikl, je vyhnali, i pro radikální tábority byli moc extrémní, příliš nalevo, příliš výstřední. Ale možná také chtěli odejít sami, protože některé věci, byť kolektivní, se dají provozovat jen odděleně. Pro trochu normální lidi, a ve středověku byla většina lidí normálních, možná víc než teď, to byla sekta šilenců a poblázněnců: odhodili roucha,

chodili nazí jako Adam a Eva v ráji, zapalovali ohně a pak kolem nich křepčili a provozovali smilstva. Podle husitského kronikáře Vavřince z Březové, kterému se to hnusilo, to vypadalo tak, že „potom u ohně stojíce / jeden na druhého hleděli / a, měl-li který muž růšče, / ženy jemu ztrhaly a řkúce: / Vypusť vězně a dej mi ducha svého / a přijmi ducha mého!“ Inu, měly se ty radikální husitky k činu...

Uváživí historici, pánové Šmahel a Čornej, kteří o husitech vědí všechno, poněkud brzdí divoké představy o sexuálním ráji na břehu řeky, ale i oni připouštějí, že něco „šokujícího“ rozhodně na jejich chování bylo. Že tedy pravděpodobně to nebyly jen pomluvy šosáků a pravičáků, spořádaných měšťáků a pokrytců. V moderní době se tomu říkalo volná láska, skupinové manželství, teď třeba polyamorie... Tehdy to mělo jistě drsnou středověkou podobu, navíc v našem klimatu... Představa, že v lednu či v únoru pobíhají někde u zamrzlé Lužnice naháci a po ničem jiném netouží než po skupinovém sexu, je taky dost fantastická. Ale na druhé straně, takové věci se vyskytují zvláště v revolučních nebo všeobecně poblázněných časech a ti lidé nejspíš opravdu provozovali orgie, volnou a hromadnou lásku. K tomu takové party vždy nějak směřují, pudy se projeví, jakmile obruče civilizace a konvencí trochu povolí, a už to směřuje tímhle směrem. Jazykem té doby: k sodomii, k smilstvu a pohlavní ohavnosti. A taky se ti lidé možná potřebovali zahřát, přitisknout se k sobě, třít se jeden o druhého, oddat se vášni, když nic jiného už člověku nezbyvá. Kdo to má soudit?

Zbyhněvovo místečko v Úněticích

Jiří Peňás Echo24

To, že si Únětic Zbyhněv tak cenil, se ví díky oné listině, jež byla sepsána, samozřejmě latinsky, někdy mezi lety 1125 a 1140: tehdy byl knížetem českým Soběslav I., v našich dějinách napevno spojený se slavným vítězstvím nad říšskou intervencí krále, posléze císaře Lothara III. u Chlumce pod Krušnými horami v únoru 1126. To připomínám, aby bylo zřejmější, o jakou dobu šlo... No a v té listině se nezvykle podrobně popisuje, jak onen Zbyhněv k Úněticím přišel, co mu tam patří, z čeho únětický statek sestává (vypočítává se tam zvířectvo, chovali tam také dva pávy!), co kdo má za povinnosti a také, jak se to má uspořádat po Zbyhněvově smrti, aby to pokračovalo dál. Doslova tam bylo napsáno „až do konce světa“. Dovídáme se z ní také o založení únětického kostela (1132) a o tom, že tam mše slouží kanovníci, jejichž jména rovněž známe: Ráz a Bezděd. A také je tam napsáno, kdo ještě ke statku a kostelu patří a má za povinnost pro něj pracovat a de facto kanovníky i Zbyhněva živit.

Těm podřízeným osobám se v případě, že náležely církvi, říkalo dušníci. Jeden z těch dvou tří dušníků se jmenoval Ostož. Ano, to je ten známý pan Ostož, o němž se tady už jednou psalo. A ví se o něm hlavně díky archeologovi Zdeňku Smetánkovi (1931–2017), který napsal krásnou knížku o „archeologii obyčejného života“

Legenda o Ostožovi (poprvé vyšla roku 1992).

Takovou pozornost si Ostož zasloužil proto, že to byl první zemědělec v Čechách, jehož známe jménem a o němž něco víme trochu víc. Ostož ovšem nebydlel v Úněticích, nýbrž na Levém Hradci, což je nedaleko. Do Únětic spadal jako farník, sem docházel do kostela, tady nechával křtít své děti, asi tady měl svatbu i pohřeb. A také sem chodil vypomáhat o senoseči a o žních, nejspíš i jindy. Pravidelně na svatého Martina také odevzdával v Úněticích roční dávku dvanácti denárů. Zdeňk Smetánka vypočítává, že to odpovídalo asi hodnotě jedné ovce nebo dvaceti slepic. Není to jistě zanedbatelné, ale dalo se to unést. Feudální útlak se moc nelišil od toho, co člověk zažívá třeba teď s daněmi, kdy je to možná horší. (...)

Ovšem o tom, jak v jejich časech Únětice vypadaly, lze mít jen velmi povšechnou představu, jistě je, že jinak než dnes. Ale stejně jako tehdy úzkým údolím mezi strmými svahy teče potok, jemuž se teď říká

Únětický, ve středověku se jmenoval Slatinice. Na tom potoce byl mlýn, což je opět první český mlýn doložený písemně. Ten samozřejmě již nestojí. Ale na stejném vyvýšeném místě jako tehdy se tyčí kostel Nanebevzetí Panny Marie, který už osm set let dominuje obci, byť je úplně jiný, než byl ten Zbyhněvův. Z toho možná zůstaly nějaké kameny použité do základů toho současného. Tady na sever od Prahy se stavělo vždy z opuky, toho měkkého a krásného kamene naší gotiky. Každý hezcí dům, stodola či jiné stavení v Úněticích jsou opukové, když opadne kus omítky, vystoupí opuka třeba ještě středověká. Ale už moc takových důstojných staveb ve vsi nezbylo, podhradní materiály a podhradní stavby válcují všechno a všechno zabírají bezduché krabice na uložení těl a materiálu. Ale to je tak skoro všude.

NÁVOD: Extremistou snadno a rychle

Ladislav Jakl

Co musí udělat člověk, aby se dnes stal extremistou? Nemusí dělat vůbec nic. Dokud chodí stejně jako ostatní normálně po nohou, nikomu na něm nepřipadá není nic divného.

Jenže když se ale kolem všichni lidi postaví na hlavu, začne být člověk chodící po nohou nějaký divný. Jako když všechny labutě až na jednu zčernají, stane se výstřední zrovna jen ta jediná labuť, která neudělá vůbec nic.

Podobné je to i v soudobé politice. Díváte se na svět podle zásad, ve kterých jste byli vychováni a které jste se učili na škole? Pak jste byli až dosud po celý život nudní a splývali jste s davem. Ale když v posledních letech přišel uragán pokrokářských ulitlostí, a vy si dál budete vést svou, dostanete se na okraj. Nebo dokonce za okraj. Přestanete patřit do „slušné společnosti“. Budou si vás držet od těla a v aktivistických médiích budete líčeni jako podivní, kazisvětí a snad i potenciální teroristé.

Ano, je kolem nás pár veřejně působících lidí (i v politice), kteří nedělají nic jiného, než že hájí staré dobré ctnosti, které byly uznávány ještě před dvaceti lety jako opora. Jenže nedělat žádné ideové kotrmelce a stát si za svým, to už dnes vyžaduje kus občanské odvahy.

Nenaskakujete na všechny módní výstřelky, na explozi sexuálních bizarností, na boj s podnebí, ať to stojí, co to stojí, na podporu umělé masové imigrace z civilizačně nekompatibilních prostředí nebo dokonce považujete suverenitu svého státu za oporu svobody jednotlivce? Pak zasloužíte zavřít někde do karantény.

Chodíte každý den někde do práce? Někde, kde se produkuje něco užitečného? Stavíte se cestou z práce z práce na dvě piva a na zahrádce si dáte dvě cigarety? Přijdete pak domů ke své rodině, společně povečeříte a kouknete se na nějakou obyčejnou zábavu v televizi? Sednete o víkend do benzínového auta a uděláte si rodinný výlet? Pak jste dnes pravicovými extremisty.

Zato žít z grantů, přilepovat se k vozovce, strkat si paví péra do zadku a jít polonazí exhibovat na náměstí, opovrhovat rodinou, mateřstvím a rodičovstvím, navrhopvat zákaz svobody slova pro zpátečníky, na jevišti divadla si vytahovat z vagíny státní vlajku, polévat červenou barvou obrazy v galeriích a výlohy řeznictví, demonstrovat své světákovství a neznat svůj kraj, s nasliněným prstem chytat každou nejnovější vylomeninu, to jsou dnes atributy náležitosti k hlavnímu proudu společenského dění.

Splašit se s dobou, to dnes znamená být společensky přijatelný. Skepticky odolávat všeobecnému blbnutí, to je cesta k vyloučení. Chvíli zaváháte, nechytíte včas nový vítr, a je z vás extremist. Snadno a rychle.

Petrě, pamatuješ si tu scénu v Základním instinktu, jak si Sharon Stone přehodí nohu přes nohu?

- *Jasně, že jo.*

- *Takže žádná skleróza! A kde je teda dárek a kytky k mým narozeninám ???*

PARALELA: Čekání na Marii Terezii a Josefa II.

Václav Vlk st. 2024

Dnešní Evropa a pochopitelně také Česko se v určitém smyslu nachází v podobné situaci, v jaké bylo Rakousko na konci 18. století. Bylo ještě na pohled pevné, ale ve skutečnosti celé tehdejší císařství ztrácelo dech před svými konkurenty Evropě i v Americe.

Po roce 1648 se zaseklo na ideologii španělského katolicismu, který byl bigotní a ideologicky fanatický. Hlavní silou Rakouska, a to jak politickou, tak hospodářskou se stala katolická církev, která se snažila ze všech sil udržet výsledky svého vítězství ve třicetileté válce. Veškerá byrokracie a také nové panstvo, které ovládaly stát, se staly překážkou rozvoje rakouského impéria.

Marie Terezie se ocitla pod tlakem Pruska, když Bavorsko a Sasko odmítlo uznat pragmatickou sankci, a tedy její nástupnictví na trůn a pruských král

Fridrich II. vznesl nárok na Slezsko a také je dobyl. Marie Terezie a její manžel František I. Štěpán Lotrinský si byli vědomi, že hospodářství nefunguje, veškerou činnost byrokracie a vládu na místní úrovni diriguje a ochromuje konzervativní katolická církev, která se duševně zapomněla ve Španělsku v době Karla II. (1661–1700) degenerovaného posledního španělského Habsburka.

Můžeme tehdejší stav Rakouska porovnat s dnešním stavem: armáda je mizerně vyzbrojena a vycvičena, dopravní síť (dnes dálnice) jsou v katastrofálním stavu a nepřipravené na rozvoj obchodu a obranu státu. Obyvatelstvo „nových států EU“ je oproti státům na západě chudé, zbažené jako kdysi po 30leté válce většiny svých národních špiček, a to jak národní šlechty, tak vzdělané a obchodní vrstvy obyvatelstva. Podíváme-li se na vývoj v ČR od roku 1938 až dodnes, také jsme byli jako národ ochuzeni nacisty, komunisty o nejkvalitnější špičky národa a dnes jsme ekonomicky ničení fanatickými eurohujery.

Zvláště Štěpán I. Lotrinský si byl vědom úpadku rakouského mocnářství a první se snažil zavést moderní obchod a moderní ekonomiku. Marie Terezie pod tlakem manžela i celkové hospodářské situace začala realizovat potřebné reformy. Jako např. potřebu zmodernizovat a centralizovat řízení ekonomiky a císařství a vybavit ji vzdělanými úředníky a odborníky. Aby Rakousko dohnalo ekonomický rozvoj Pruska a dalších států, bylo např. zavedeno číslování domů, pojmenování ulic, začala se používat příjmení a tím byl vytvořen systém statistiky obyvatel, a umožnilo to vznik katastru pozemků. Byla zahájena reorganizace vojenských odvodů a vojenských úřadů. Soudnictví bylo zmodernizováno v novém trestním zákoníku z roku 1768. Po smrti Františka Lotrinského, když se začal zúčastňovat vlády její syn Josef II., začaly reformy skutečně fungovat. Přesvědčovací pokusy a marná jednání tzv. po dobrém s katolickou církví a místními mocipány rázně utnul až Josef II. Následně byly konečně stavěny silnice, zreorganizována armáda, místní oligarchové byli zbaveni své moci a země mohla být řízena podle jednotného zákoníku a jednotlivých předpisů.

Dovršením toho všeho byly politické – ideologické reformy. Ve vztahu ke katolické církvi se přistoupilo k radikálnímu řešení. Bylo zrušeno mnoho klášterů, které už dávno nepřestávaly ani vědy ani neměly jiné praktické využití, ale pouze parazitovali na státu a obyvatelích a bezohledně ovlivňovaly císařskou politiku. Josef II. zarazil různé místní finanční toky a obsadil a zřídil speciální úřady, které měly dozor nad církevním majetkem. Dne dvanáctého ledna 1782 vydal Josef II. dekret o zrušení nepotřebných řádů a klášterů. Tedy těch, které se bezprostředně nezabývaly vědecko-pedagogickou či charitativní činností a péčí o nemocné. V letech 1780–1786 bylo v Rakouském císařství zrušeno celkem 624 klášterů (z toho 413 mužských a 211 ženských).

K Josefovým příkazům patřilo i omezení pravomoci církve v manželském právu, zrušení inkvizice,

podrobení všech náboženských spisů státní cenzuře a povinnost vést veškerý písemný styk duchovenstva s kurií jen prostřednictvím státní rady.

Možná, že až sem jste se divili, co to má společného s dnešním úpadkem českého státu a EU vůbec. Místo katolické církve si dosadte dnešní tzv. „neziskové organizace“, které jsou pokračováním marxismu v dnešní podobě, které stejně tak jako katolická církev v 18. století v podstatě ovládají celý stát a znemožňují účelné a rozumné vládnutí. Stejně tak jako kdysi Josef II. nemáme jinou možnost než tuto ideologickou diktaturu zrušit. Josef II. a Marie Terezie již roku 1767 vydali nařízení týkající se klášterů, ve kterém byl omezení přijímání nových členů. Představte si, že by dneska vláda vydala nařízení, které zakazuje nabírání nových členů do tzv. politických neziskovek!

V roce 1772 Marie Terezie zakázala, aby se vrcholnými představiteli těchto katolických mocenských center stali cizinci. Následně v roce 1773 byl drsně zrušen jezuitský řád, dále byla omezena možnost klášterů samostatně jednat v otázce zahraničních styků a byly jim zakázány zahraniční a vnitřní finanční transakce. Na základě rozhodnutí z roku 1781 měly být zrušeny všechny kláštery, které nekonají veřejně prospěšnou činnost, jako je školství a vyučování, věda, péče o staré nemocné, zemědělství nebo řemeslo. A pokud ano, musí se řídit rozumem a nikoli věroukou! Tím byla prakticky useknuta fanatická ideologická hlava katolické církve a bylo i znemožněno jakýmkoliv způsobem na základě cizích peněz a cizích zájmů ovlivňovat činnost rakouského státu a jeho úřadů. Byla to jediná možnost a Josef II. za to byl nenáviděn a pomlouván.

Pokud dnes nenajdeme politika nebo političku, kteří se odhodlají zlikvidovat tyto „politické neziskovky“, živěné z místních a zahraničních zdrojů, dusící jako tehdy celé Rakousko, celou EU, staneme se chudým a nezajímavým kontinentem, v našem případě státem. Ono stačí porovnat rozvoj českých zemí a rakouské části císařství – jeho Zálitavské části s Uhry, které vzdorovaly. Tam se nepovedlo například dotáhnout do konce školní reformu, což byla jedna ze základních potřeb státu. Maďarsko dodnes tuto chybu nedohlo!

Podle „jansenického učení“, což je učení, jehož základním principem je rozum, který kriticky přistupuje k ideologickému pohledu katolické církve, byla prosazena náboženská tolerance, vrcholící vydáním Tolerančního patentu 13. října 1781. Můžeme tedy říci, že na více než 100 let zachránil Josef II. Rakouské císařství (později Rakousko-Uhersko). A my jako české země, jsme se stali průmyslovou a vzdělanou a dodnes celkem bohatou zemí. To je ovšem přesný opak toho, co máme dělat podle pokynů znějících dneska z Bruselu, kdy místo politické tolerance se zavádí plíživá diktatura za asistence české komisařky Jourové. A za nadšené spolupráce ministra Rakušana.

Ač to zní dnes možná úplně šíleně, blouznivě a možná „protistátně“. Tak jako by to znělo ve vztahu k jezuitům a církvi, když Marie Terezie nastoupila na trůn r. 1740. A přesto v roce 1781 už byly zrušeny kláštery a zakázání jezuité a tyto síly ztratily moc ovládat Rakouskou říši. My dnes musíme udělat to, co Rakousko udělalo v 18. století jako jedno z posledních velkých států Evropy. A to naprosto rázně utnout činnost všech fanatických ideologických sdružení jako jsou „oteplovači“, genderističtí blouznivci, protibělošští rasisté a další. Ty poznáme tak, jako je rozpoznala Marie Terezie a Josef II. podle jednoduchého klíče. A to, zda je za jejich jednáním rozum, diskuse a skutečné vědecké poznání anebo vyhaná a agresivně šířená ideologie, jejímž nejmocnějším nástrojem je dnes tzv. „cancel culture“. Dnes, v první čtvrtině 21. století se musíme vrátit k základům naší kultury, které v dobách Marie Terezie a Josefa II. znamenaly zrušení klášterů a vydání Tolerančního patentu.

Bioložka vyhrála soud za zrušenou přednášku o dvou pohlavích na Humboldtově univerzitě v Berlíně

Tož, mladá bioložka Marie-Luise Vollbrechtová tvrdí, že existují jen dvě pohlaví a mainstream šlí...

Dobrá zpráva: Berlínská Humboldtova univerzita přiznává, co by mělo být jasné každé učitelce v mateřské škole: Existují dvě pohlaví. Osvětovou činnost prováděla mladá bioložka Marie-Luise Vollbrechtová

V rámci „*Dlouhé noci vědy*“ na Humboldtově univerzitě v Berlíně měla bioložka a zaměstnankyně univerzity Marie-Luise Vollbrechtová přednést v létě 2022 přednášku s názvem „*Gender, sex, pohlaví a proč v biologii existují jen dva rody.*“

Trans aktivisté se poté postavili na barikády a vyzvali k bojkotu. A když Vollbrechtová zveřejnila v novinách Die Welt článek, v němž spolu s dalšími autory obvinila veřejnoprávní vysílání televize a rozhlasu z indoktrinace nezletilých v duchu trans ideologie, rozhořčení v queer komunitě bylo dokonáno. Queer komisař federální vlády pak ostře kritizoval Vollbrechtovou za to, že napsala brožuru nenávisti vůči transgender lidem.

Univerzita následně odmítla bioložku jako řečníka na univerzitě – a napsala v prohlášení: „že univerzitní vedení k tomu vedl názor, který paní Vollbrechtová vyjadřuje.“

Vollbrechtová to naopak nechtěla nechat jen tak. Obrátila se na berlínský správní soud – a ukázalo se, že má pravdu.

Zdůvodnění soudu: „Nezúčastněný pozorovatel by měl z mediálního sdělení dojem, že názory Vollbrechtové jsou jako celek mimo rámec poslání a hodnot univerzity.“

Soud nechal otevřené, které postoje Vollbrechtové nebyly slučitelné s jejich hodnotami. Soudci proto uznali komunikaci státní univerzity jako nezákonný zásah do základních práv. Univerzita se rozhodla nevznést námitky. Rozsudek je nyní pravomocný.

V roce 2024 Humboldtova univerzita (založená v roce 1810) musela oficiálně uznat, že biologicky existují pouze dvě pohlaví.

Autor: Redakce, 13.1.2024

To byly krásné časy

Po pěti hodinách, jednom Neurologu, naučení látky o pět kapitol zpět, a jedné dobře mířené facce, jsem naučila svého vnuka rovnice o jedné neznámé, jako když bičem mrská.

Po zkušenostech s učením mých dětí (dokopaných terorem k vyššímu vzdělání), a následně mých vnuků, je mi líto, že jsem se nenarodila na malém ostrově, kdesi v Tichomoří, kde jedinou starostí by bylo sehnat si kus žvance, a spokojeně žít za šumění mořských vln a šustění větru v listech palmoví, zcela ngramotná. Já už opravdu ve svých letech, kdy mám blíž do hrobu než do kolébky, nechci nikoho učit rovnice, gramatiku a bezobratlovce. Nejdříve své děti (mladá a silná), a teď jejich děti (stará a unavená). No, fuj! Kdo tohle vlastně naučil mě?

Poslední "učitelská" zkušenost mě donutila přemýšlet, zda já, coby dítě školou povinné, jsem měla taky takové problémy, a jak moje vzdělávání vlastně probíhalo. V každém případě pro moje rodiče bezproblémově. Nepamatuji se, že by se některý z nich zúčastňoval "rodičovských schůzek", jak jsem k tomu byla nucena později já, jako zodpovědný rodič.

Nevzpomínám si, že by za mé učitele musel někdo z rodičů suplovat a učit mě doma třeba ty pitomé rovnice. Skutečnost, že jsem nebyla zázračné dítě, které se nemuselo učit, měla dopady na moji maličkost v podobě několika výprasků (zásadně od maminky, neb tatíček byl humanista). Byla přesvědčena, že dobře mířená facka podstatně urychlí výchovný proces. Mamička měla mušku lepší než Vilém Tell.

Přes toto kruté zacházení nemám kupodivu dodnes pocit, že jsem byla týrané dítě. Naopak, není nic hezčího, než vzpomínky na mé dětství a mládí (když pomínu vládu jedné zdivočelé strany).

Přes odpor můj i komunistů, jsem prošla do života řádně vzdělána, ke spokojenosti rodičů i své (což jsem ocenila až mnohem později.) Tak jsem začala vzpomínat, jak to vlastně ve škole tenkrát bylo.

Dost kantorů se zapsalo do mých vzpomínek asi až do mého exitu. Tak na příklad pár z nich: paní soudružka učitelka Válková vyučující nás češtinu stylem "Já vám to do těch palic natluču, i kdybyste to neměli přežít!".

Věřím, že moji spolužáci dodnes umí vyjmenovaná slova, vzbuzení uprostřed noci a úplně ožralí, "bflmpsvz" by vysypali bez zaváhání. Absence jejich znalostí znamenala automaticky z diktátu pět, i když vše ostatní bylo bezchybně a krasopisně napsané. Krasopis, ano takový předmět opravdu existoval, a paní soudružka učitelka měla na naše výkony veliké požadavky, co se tohoto předmětu týká.

Když prohlásila, že můj písemný projev vypadá jako klínové písmo starých Egypťanů, a že si opišu dvacetkrát "Píseň práce", abych si vypsala ruku, uronila jsem slzu. Namítla jsem, že by stačil jeden trest, proč mám psát zrovna "Píseň práce", že navrhuji třeba hymnu, že tohle mamička nerozdýchá. Neustoupila a já doma pilně psala, zatímco ostatní skotačili venku. Mamičce jsem se bála přiznat, že tuhle blbost píši za trest. Nebylo jinačího východiska, než drze lhát, že to píšu do zpěvu, pro kamarády, protože ve zpěvníku není a my ji musíme umět.

Mamička, majíc o komunistech nevalné mínění uvěřila, že jsou tak pitomí. Já lhala a umírala strachy, že když kápnu božskou, tak mi navrch přidá opsát Shakespearův "Sen noci svatojánské", nebo Karafiátovy "Broučky". Měla obojí moc ráda.

Na paní učitelku Broučkovou vzpomínáme s láskou.

Nebila nás, neřvala, a když bylo volno, vyprávěla nám staré antické báje. My poslouchali, jak Zeus zahýbal Hěře, jak Helena vzala roha s Paridem, a co z toho bylo za melu. Na její vyprávění jsme se těšili, jak malé děti na pohádky, a makali, aby nám zbyl čas na další příběh.

Být to dnes, tak jsem dysgrafik, psala bych jako prase, a neuměla po 30 letech "Píseň práce" (což by byla děsná škoda, no uznejte!).

O antice bych nevěděla zhora nic, a ptala bych se, kde to spává, co to žere.

Pan soudruh učitel Klikar, matikář, přezdívaný Herodes, to bylo jiné kafe.

Od šesté třídy do deváté jsme házeli korunky do kasičky svatému Antonínovi, ať nás příští rok má někdo jiný. Svatému Tondovi koupil farář nové šatičky, a my zase měli Herodesa.

Před jeho hodinou bylo o přestávkách ve třídě hrobové ticho. Zoufalci, kteří tušili, že ne vše ovládají, se snažili na poslední chvíli zachránit si kůži, a dohnat, co se dohnat v pěti minutách nedalo. Naivní troubové.

Zelené manšestrové sako, s koženými záplatami na loktech, kalhoty barvy neurčité, obočí jako Brežněv a postava taky taková, vlasy ala Einstein. Impozantní postava vkráčela do třídy za hrobového ticha, my stáli v pozoru jak vojáci na buzerplac. Obrovská ruka mávla, někteří sedli do lavic, některým se podlomila kolena.

Během dvaceti sekund napsal z hlavy na tabuli příklad, dlouhý jako Lovosice, a rovnítko. Třída strnula a upuštěný špendlík by vydal zvuk bomby. Vyvolal pět nešťastníků k tabuli, a už to jelo. Za rovnítkem se rozechvělé ruce snažily vypočítat příklad. První zaváhání, a ozvalo se "Pět, sednout!", "Pomalejš, tři,

sednout!", "Blbejš, pět, sednout!", "Ještě blbějš, pět!", "Kuba se nám překonal, čtyři, sednout!". Nejblbějšiho, vyprovodil ze stupínku pořádným pohlavkem.

Kuba je dnes, mimochodem, řádným profesorem fyziky na prestižní universitě v USA, a deset týraných studentů si vybralo po maturitách Matfyz. Můj oblíbený předmět, ať jsem studovala cokoli, byl matika a mechanika.

Dnes by pana soudruha učitele odsoudili a zavřeli, že by zčernal. Za všechny ty pohlavky, štulce a modřiny na ruku, co nám udělal dřevěným pravítkem. Holky tahal za vlasy a vyhazoval na hanbu, čumákem ke zdi k umyvadlu v rohu třídy. Prostála jsem tam něco hodin, a přesto mi nic z probírané látky neuniklo. Když mi řekl, že tak beznadějně blbou holku ještě neviděl, že ubozí rodiče určitě nevědí, co zplodili za dementa, a mnoho jiných pochval tohoto typu, tak doma ani muk. Mamička by řekla, že to tak bude, protože pan učitel má vždycky pravdu. A já vím, že nebyť jeho, neuměla bych matiku, a měla bych odborníky diagnostikovanou lehkou mozkovou dysfunkci a zvláštní péči ohledně mého vzdělávání.

Námi milovaný učitel na chemii, zvaný Nuklid. Starý pán, který měl být už dvacet let v penzi. Kdysi vyučoval latinu, a protože komunista nějak nestíhal vyškolit během jednoho roku soudruhy dělníky na kantory, nechali ho učit chemii. Zásadně dával za jedna, a když už bylo opravdu zle, a někdo nevěděl, že H₂O je voda, tak chytil nemilosrdně, bez slitování za dvě. Já k tomu přihodila (nevím jak) ještě H₂SO₄ a tím moje vědomosti o chemii končí.

Na druhou stranu jsme díky němu, vedli zuřivé debaty, jestli je lepší zlo činit nebo snášeti (Kubík dokonce zlomil Baxovi nos, když mu došly argumenty). Řešily se filozofické otázky tohoto světa, o smyslu bytí a nebytí. Platon a spol. To byla Nuklidova parketa a na ní nás naučil tancovat.

Hyperaktivita, byla ovšem i tímto milovaným kantorem, přísně zakázána. Takovýto jedinec byl potupně vykazován ze třídy za dveře.

Shrnuto a podtrženo: nás, chudinky, nikdo nikdy neuznal za nemocné dyslektiky, dysgrafiky, dysjánevímco, za postižené mozkovými dysfunkcemi, nebo hyperaktivní. My jsme byli prostě blbí, nebo neukáznění. Dostali jsme po čumáku, mnozí hned při projevu blbosti a nekázně ve škole, mnozí až doma, když matky, popřípadě otcové, přečetli poznámky nebo vysvědčení. A bylo vymalováno. Škola se s námi nemazlila a díky za to. Rodina nám dala mantinely i za to dík.

A tak se stalo, že když můj milovaný vnuk, po pěti hodinách nechtěl pochopit, jak se počítají rovnice, a Neurol přestal působit, použila jsem onu starou metodu mojí maminky a Herodesa. Trefila jsem se přesně, facka sedla a stal se zázrak: vzápětí jsme počítali zcela bezchybně jednu rovnici za druhou. Z matematiky máme za jedna. Že neumí jíst příborem, už nějak přežiju.

O žabách a žabičkách, dálnicích a odlévání zvonů

Ondrej Aston Neff

Na můj úvodník Co mě naposledy vytočilo mi odpověděl pan Petr R. Manoušek. Abych vám ušetřil čas a nemuseli klikat na odkaz, stručně povím, oč v úvodníku šlo. Reagoval jsem na malé video zhlédnuté na Twitteru. Zachycovalo, jak Holanďané během dvou dnů vybudují podjezd pod dálnicí. Pan Manoušek má s Holandskem osobní zkušenosti a dovolím (on též dovolil) si jeho mail široce očitovat:

Váš dnešní článek o tunelu pod dálnicí v Holandsku mohu potvrdit, že to není žádný podfuk, ale poměrně běžná praxe. V Holandsku totiž pracuji už 22 let - od doby, kdy moji zvonárnu na Zbraslavi zničila povodeň v srpnu 2002.

Protože můj dům z r.1658 stojí u původního soutoku Berounky s Vltavou (tj. na nejnižším místě),

prošly mi tehdy domem 4 m vody a výrobu zvonů jsem musel zastavit. Vyslechl jsem si tehdy desítky slibů pomoci od všech možných institucí, jenže nikdo nehnul ani prstem. Zato mi pomohli přátelé z holandské zvonárny, kteří místo slibů a radosti z úbytku konkurence mi přinesli klíče od své zvonárny s naprosto nezištnou nabídkou dočasného azylu. Já i oni jsme si tehdy mysleli, že za dva-tři-čtyři roky zase svou dílnu obnovím a mezitím budu své zvony odlévat v jejich dílně v holandském Astenu. Jak je ovšem v Čechách zvykem, dočasnost trvá obvykle navždy. První roky na Zbraslavi zcela chyběla protipovodňová ochrana, takže v r.2006 jsem měl vodu na dvoře i v domě znovu. Někdy kolem roku 2010 dostavěli „ochrannou“ zeď a když v r.2013 přišla opět velká voda, zeď se projevila jako nefunkční a já jsem chodil v domě ve vodě poťetí. Kvůli tomu nejde stavbu proti povodni pojistit a bez pojištění v památkově chráněném domě zase nedostanu povolení k obnově dílny - kruh se uzavírá. Kvůli tomu tedy stále jezdím 1-2x měsíčně 850 km do holandské zvonárny stavět a odlévat své zvony, které pak hotové vozím zpět do Čech.

No a mezitím sleduji život v Nizozemském království, do něhož také patří již zmíněné opravy dálnic. Probíhá to následovně : poslední auta projíždějí místem opravy v pátek navečer, když už je na místě veškerá technika. Pak se dálnice uzavře (samozřejmě s předem stanovenou objíždkou), okamžitě nastoupí bagry a pracuje se nepřetržitě přes noc i den až do nedělní noci. Pokud tuto cestu používáte jen ve všední dny, v pondělí ráno nepoznáte, že se tam něco dělalo. Nejdlejší uzavírku jsem zažil před několika lety : trvala celých 5 týdnů, jednalo se ovšem o kompletní rekonstrukci a obousměrné rozšíření dálnice od Eindhovenu až na belgické hranice směrem na Antverpy v celkové délce 26 km. Já bych v Čechách za tuto dobu neměl ani stavební povolení na kůlnu...

Prostě to funguje a podobných příkladů bych z této země mohl uvést více. Pracují zjevně velmi efektivně a nemají tak rozbujelou administrativu. Jo a ještě jedna důležitá věc : stále tam platí podání ruky jako smlouva. Já jsem s Holanďany za více než 30 let nikdy nepotřeboval žádnou písemnou smlouvu, přitom máme za sebou i velké mezinárodní projekty.

Dodatek od Astona

Proč se jeho svědectví dovolávám? To co popisuje jako praxi v Holandsku **za dobu mého života nikdy nebylo za žádné vlády, ani komunistické, ani nekomunistické.** Česko je nefunkční stát a každá vláda, místo aby hledala nápravu, jen utahuje šrouby. Soupeření politických subjektů o přízeň voličů je pro část veřejnosti poutavá podívaná. Praktické vyznění to nemá. Nikdo se neodvází oklestit pravomoci všech těch žab a žabiček na prameni: každý z institucí oprávněných hodit do projektu vidle to dělá v zájmu ochrany něčeho a ve prospěch něčeho a pro obecné dobro. Pro příklad nemusíme chodit daleko – když už hrozilo, že začne působit nový stavební zákon přišla nová vláda Petra Fialy a zrušila ho na nátlak starostů, kteří by přišli o část své zakazovací agendy. Andrej Babiš slíbí svým voličům cokoli, ale až zvítězí ve volbách, taky se neodvází do klubka zmíjí sáhnout. Je propletené, zahnížděné, utvářelo se desítky let přes všechny režimy. Je nezničitelné.

A co je nejhorší: o této nejhorší společenské chorobě, o nefunkčnosti státního stroje, se vůbec nemluví. Ne snad, že by se nesmělo, že by zasahovala cenzura: o vrozené vadě se nemluví, protože se s ní nedá nic dělat.

Vydavatel:

Když je nějaké neštěstí v Austrálii, charitativní organizace se slítnou jako vosy na kus žvance. Vyberou od důvěřivých lidí miliony, které pak utratí na svoji organizaci. Postižení nedostanou většinou nic, nebo tak málo, že je to k smíchu.

Lze prý najít výjimky. Já žádné nenašel.

Rušný život

Milana Rezac - někde jinde...

Rostislav Hedvíček, Florida

Internet uvádí jen stroha data (z české wikipedie byl Milan temi českými wikipedistickými soudruhy vymazan - protože byl emigrant): Milan Rezac, born September 20, 1935 in Pilsen, Czechoslovakia, died September 6, 2014 in Las Vegas, was an American jazz bassist, playing bass or bass-guitar in jazz or swing orchestras, and composer. He played with the orchestras of Gustav Brom of Czechoslovakia, with the orchestra of Wayne Newton in Las Vegas, and multiple other musical formations - Frank Sinatra, Earl Fatha Hines, Page Cavanaugh etc.

Všichni jste blázni - jen já jsem helikoptéra...

Sam o sobě Milan Rezac napsal:

Ing. Milan Rezac, PE, MSCE, PhD

Las Vegas, Nevada, United States

Jsem starý Nevadan, hudební inženýr s MSCE VUT Brno, polovička životní kariéry jako basista, skladatel a aranžér s orchestrem Gustava Broma. Momentálně a po 25 letech hudby, pracuji pro Clark County, konečně jako Ing. Dohlizim na stavbu nových silnic, mostů, odvodňování a emergency response management. Hudba mě přivedla do Las Vegas a měl jsem štěstí hrát poslední dekadu živé muziky (70~80) se všemi mými sny. Sinatra, Davis, Jones, Anka, Wayne Newton (5,500 Danke Schoens!). Blessing? A lot! A nepřestávám dekovat! Moc se mi stýská po živé muzice a velkých kapelách.

Tedy jsem napsal: Asi před hodinou, ve 3:30 EST 6. září 2014 zemřel v Las Vegas Milan Rezac.

Pro mě byl Milan Rezac nejen kamarád, ale i umělec, muzikant, osobnost přímo renesanční a dobrodruh světového kalibru.

Když zemřel Radek Masin, český národní hrdina, tak o něm v českých novinách duverně psal každý komunistický sulín, jako by Radek Masin byl jeho celoživotní kamarád. No ostuda, ale tak typicky česká. V případě Milana Rezac se tak nestalo, protože Milan byl v Česku v podstatě neznám, navzdory tomu, že byl "larger than life" character, takže se (nerad) ujmu vzpomínání na něj.

Milan žil život tak napechovaný událostmi, že to byl život na několik životů a zajímavé je, že ty životy dokázal žít nejen jeden za druhým, ale často i paralelně. Za jeho známým křecovitým úsměvem na fotografiích se skrývalo mnoho komplikovaných osobností a velmi přemyslivý člověk.

Před pár lety přišel s nápadem, že mě poverí, což by proverného pisatele, sepsáním jeho paměti. A tak jsem psal a psal a po prvním draftu jsme oba dosli k názoru, že jsou lidé, kteří by paměti psát neměli, protože si svět jednoduše nezaslouží, aby vedel, co pro ten svět mnozí udelali. A taky proto, že většina věcí jste ani nebyla declassified.

Milan nebyl žádný Sjafej, ale měl dobré vztahy s britskou SIS (take známa jako MI-6), jste od dob, kdy hrál s orchestrem Gustava Broma v západním Berlíně a berlínská zed jste nestala. Po emigraci nešel hned v USA, ale radu let pobýval ve Velké Británii, kde spolupracoval s Jozkou Pejskarem. Za jeho zásluhy během "pobývání" mu britská královna později udělila medaili zvanou DSO - Distinguished Service Order (Pejskar dostal MBE). (The Distinguished Service Order (DSO) is a military decoration of the United Kingdom, and formerly of other parts of the Commonwealth of Nations and British Empire, awarded for meritorious or distinguished service by officers of the armed forces during wartime, typically in actual combat.) Takže Milan Rezac bojoval? Kde? To se nikdo nedoví, ty můj křitku medovy...

Mezitím stihl ve službách britské královny pobývat i v Africe, ale ti mu žádnou medaili nedali, ale onemocněl tam malárií, která ho později trápila i mnoho let později (poskození jater a tak podobně).

"Mám jsem na to zdechl", pravil Milan s typickou primocarosti.

Dle jeho vlastního vyjádření ta malárie způsobila, že mu "v Anglii bylo furt zima" a tak se přestěhoval do USA, kde není tak zima a ještě je tam süssi vzduch - Nevada, i když stihl bydlet i v Bostonu a Los Angeles. Tou dobou už hudba byla hlavní náplní jeho života. Úspěšně absolvoval bostonské Berklee (jako první z českých muzikantů, dávno před Kratochvílem a Viklickým) a některé jeho skladby zplagiázoval i Quincy Jones - myslím, že se původně i soudili, ale nakonec se nějak dohodli a zkomaradili.

Milan původně žil v Lake Tahoe, v horním, hornatém konci Nevady, kde, když to jinak neslo, dělal i taxikáře, a nebo učil lidi lyžovat, společně s mým dalším emigrantským kamarádem Janem Jurtikem, ale časem se mu začalo darit a hrál s vlastním malým orchestrem a jako basista s radou slavných muzikantů. V Lake Tahoe to třeba bylo delší angažmá s Page Cavanaugh Trio (takže byl jeden ze tří muzikantů, piano, bicí a basa), než ho zlákal k ještě dlouhodobějšímu angažmá Wayne Newton, ale do Las Vegas. A do toho se vmísila různá kratkodobější vystoupení s veličinami jako Frank Sinatra, Ella Fitzgerald, Tony Bennett a zahraniční vystoupení (od Nového Zelandu až po západní Evropu) s jazzmany jako Earl Fatha Hines a jimi. Milan sám říkal, že daleko nejvíce peněz nevydělal tím, že by hrál na basu (upozornuji na jeho basové solo s Earl Fatha Hines na YouTube), ale tím, že byl jako jeden z malých muzikantů schopný psát aranžmá pro celé orchestry - to pryč sypalo nejvíce. Když jsem s ním naposledy seděl ve vezi hotelu Stratosphere (108. patro), tak mi vyprávěl, že zrovna píše jazzové aranžmá pro písničku Queen - Another One Bites The Dust - se známou basovou linkou a protože jsem si nebyl jist, která to je písnička, tak mi to okamžitě cele i přečítal. Ted už jsem si jist, která to byla písnička a už to nezapomenu.

Milan sám napsal: Dnes se chci zmínit o příteli, kterého jsem ztratil 19.12.2008 a který mě naučil skoro každou písničku, kterou si lidé v USA broukali od roku 1900!. Ztratil jsem s ním 2 nadherne roky, měli jsme trio a já mám spoustu pásků z našeho hrani na Lake Tahoe. Takže mám i jíz zajemce (jeho agenta) na vydání CD.

Jmenoval se Page Cavanaugh, byl to pianista pianistu a když se podíváte na link, který přikládám, mám tam i cest byt s ním, na fotce v novinách...Page v Kansasu (1970). Nebudu se o něm víc rozepisovat, ale díky jeho sláve a jménu, za ním chodili poslouchat velké hvězdy a někdy to vedlo k další práci, hrani a natačení pro mě. (Frank Sinatra, Sammy Davis, Dinah Shore atd.) Debbie Reynolds, když zpívala ve velkém show-roomu, vždy po show přišla a zpívala s námi - někdy i připípla, ležící na pianu.

Tady je ten link a podívejte se pozorně: je to historie a holt jsem měl kliku, za kterou jsem vděčný a deně dekuji Panu Bohu!

Milan byl autorem velké rady jazzových skladek i swingových "slagru" - velkou část z nich najdete na YouTube.

Vitezslav Haramule po jeho smrti napsal: "Ja tak trochu zavidím Milanovi že jíz to má za sebou a dekuji mu za jeho písen Pro kamarády které nikdy nepoznal,vždycky jsem se mezi ne pocítal. SEE YOU LATER."

Muzu se pochlubit, že jsem autorem názvu té písně (jen názvu). To jsme se bavili s Milanem telefonem a on byl celý zdepresovaný z autohavarie těch tří kluků z Brna a já jsem použil výrazu "There are no strangers, only friends you have not met yet." (je to i reklamní slogan vládní cestovní kanceláře na St. Maarten). Položili jsme telefony a za 5 minut Milan volá znovu a říká "Jak jsi to říkal s temi přáteli, co jsme jste nepotkali? Dej mi to do cestiny! To já použiju." - a tak vznikl název tehle písničky.

Milan mival občasné záchvaty českého vlastenectví a čas od času nadsením bublal nad Smetanovou Vltavou - což mě osobně připadá jako depresivní hudba německého Prazaka, který se český naučil až v pozdním věku. Ovšem cestina, přestože jí mluvil

dobře, už dávno nebyla JEHO jazyk. Jednou jsme se vraceli z Valley of Fire do Las Vegas, já jsem řídil, Milan vedle mě a vzadu navsteva z Česka (neumici anglicky). A Milan povídal a povídal a já ho povzbuzoval otázkami, na které už jsem znal odpovědi a navstevníci z Česka vzadu poslouchali. Najednou se Milan nadechl a povídal: "Mně už ta cestina unavuje, já už si nemůžu vzpomenout, jak se co říká!" a pokračoval anglicky. Me to bylo fuk, ale navsteva z Česka měla po zábavných historkách.

Pak jsme spolu seděli v japonské restauraci (ano, wasabi) Yamaguchi a Milan povídal, že největší oko jsem si u něj udelal ne tím, že jsem sepsal jeho vzpomínky a opravoval cestinu, co on sám napsal, ale tím, že jsem mu "představil" a doporučil "kontroverzní" pistoli FN Five-seveN, kterou si on pak sám koupil a nemohl si to vynachvalit. Milan byl shooter, too. Milan byl i celoživotní pilot helikopter, ovšem pár let před koncem mu menili kolenní klouby, operace se moc nepodařila a s litaním helikopterama byl konec (helikoptery se řidi nohama).

Meli jsme společně zájmy nejen v muzice a ve zbraních, ale i v politice. Milanovou poslední "akcí", byla snaha o repatriaci nedávno nalezených amerických zajatců, zijících celých třicet let na území bývalého Sovětského svazu. Snad se o tom někde dočetete v novinách. Nebo taky ne. Bylo to ve spolupráci s kongresmanem John LeBoutillier, se kterým mě taky seznámil a udelal jsem na něj asi dojem svým psaním o Česce republice http://leboutillier.blogspot.com/2005_04_17_leboutillier_archive.html - a prohlásil mě za "excellent Miami writer" (i když jsem v Miami nikdy nežil).

Při psaní tohoto článku jsem s překvapením zjistil, že heslo o Milanu Rezacovi, v anglické i české Wikipedii, které tam měl radu let, bylo vymazáno. Nemám pochyb, že to bylo vymazáno tou z klouby vymknutou, silici marxistickou luzou, která dnes kraluje na české Wikipedii. Úspěch v zahraničí je v Česku neodpuštělný hřích...

Thank you for your service, officer! I salute you! And see you on the other side!

Uvidíme se na druhé straně, Milane.

<http://rezabek.blogspot.com/>

Dodatek: Pozádal jsem pani Ninu Ingris, aby mi napsala její vzpomínku - zde je:

Dobrý den,

Bohužel jsem se právě chystala odejít na rehabilitaci. 2.srpna jsem totiž upadla uvnitř našeho paneláku,protože jsem z nějakého důvodu nedosáhla na zadržli u schodu a tak jsem couvala a couvala, ale neudržela rovnováhu a bouchla jsem dozadu na zem.Při tom nějak narazila loktem a tím jsem si zlomila pázi tesně pod ramenním kloubem! To si můžete myslet jakou radost mám z toho. Štěstí v nestesti ale je,že to je na leve ruce,protože s levou rukou neumím naprosto nic zvládat.

Tedy,když jsem se vrátila domu vidím, že jste ten článek o Milanovi již napsal a uveřejnil. Je to moc hezký napsane.On si to opravdu zasloužil.To vite tady se o něm mlčí, protože to byl emigrant a tady "nebyl NIC".

Vzpomínám si na to,že jsme s ním strávili několik krásných schvil, když na nevadské straně Lake Tahoe hrával v kasínech s různými orchestry a hlavně s Wayne Newtonem. To nám bylo možné až když jsme nase promítáni po USA a Kanadě po deseti letech, devíti měsíci v roce, konečně přestali provozovat (podotýkám,že to bylo vyhradně pro Americany/Kanadany, v anglické,ne jak zdejší "umělci"se chlubi, že jezdí do Ameriky vystupovat,ale nereknou,že to je jen pro Česke spolky.To drží v tajemství!!)

Vzpomínám si,že Milan si přivezl rodiče do USA a přivedl je k nám do domu v South Lake Tahoe. Byli to strašně milí manželé.Otec Rezac byl take užasne malír! Můj manžel ho poprosil,jestli by v Praze nezasel k sestře Ingridě, Melanii, a neokopíroval jeho krásny obraz Setelika Pohled na Hradčany v zime. Na nestesti se ten obraz nedal poslat do USA, protože ,z nějakého

duvodu, byl nalepeny na drevene desce. Byl to velice vzacny obraz , Ingris si ho tak moc vazil, protoze ten znamy pohled na Hradcany u Vltavy obycejne je v slunecnim svitu, ale ten zimni pohled byl jedinecny! Pan Rezabek si ho vypujcil, vzal k sobe do Plzne a tam presne udelal kopii toho obrazu a ten potom priste az prijeli do USA, privezl. Meli jsme ten obraz krasne zaramovany na zdi naseho obyvaciho pokoje. Kdyz se ve Zlonicich umistovala nova pametni deska na rodnim dome Ingrise, tak pan Rezabek, byt jiz na invalidnim voziku, prijel az z Plzne, aby se toho zucastnil. Tehdy pred jen nekolika mesici mu zemrela manzelka a presto prijel!

Takze na Milana mam krasne vzpominky i potom, co jsem se jiz vratila do Brna, casto jsme si dopisovali, ja ho jmenovala "Milanek" a take jsem si obcas telefonovala s jeho sestrickou. Od ni jsem se dozvedela, proc dlouho nedostavam od Milanka odpoved na muj email, ze on zemrel a horce jsem se rozplakala. Byl mne tak blizky. Jeste ted, kdyz o nem ctu ve Vasem clanku, mam slzy v ocich.

Vzpomela jsem si, ze jednou nekdo napsal do Vaseho clanku, v komentari, ze to se tem Ingrisovym jezdilo po Americe, a ja si nikam nemuzu zajet.

Tehdy, vzpominate si, Milan napsal jako odpoved tomu dotycnemu, ze to co delali Ingrisovi, tolik let a 9 mesicu v roce jezdili na silnicich USA, to nebyly dovolene, to byla DRINA, ze to byla jejich obziva. Ze on sam to take zazil, kdyz vandroval s orchestrem mesice a mesice na cestach! Opravdu mu dost peprne vynadal. Skoda ze jsem si ten jeho vyrok neskopirovala, ale casto jsem Milanka citovala, pri mych promitanich filmu zde v CR, protoze opravdu Cesi si myslí, ze to bylo uzasne tak cestovat v nasem "camper"-u, to si nedovede nikdo predstavit, kdyz nase minimalni cesta z jednoho vecera na druhy byla 250MIL !!! Mnohdy mnohem vic mil, a museli jsme tam na misto dojet, i kdyz byli vanice a blizardy a tuny snehu na dalnicich.

No prisla jsem uz s krizkem po funusu, protoze Vy jste ten clanek jiz napsal, bez mych poznamek a vzpominek. Tento mesic je vyroci nejen jeho naroznenin, ale take umrti. Dekuji, ze jste to o nem napsal.

Srdecne zdravi Nina Ingris

Nejmocnější nástroj na ovládní lidské mysli, který kdy člověk stvořil

G. Sitař 28/02/2024

Umělá inteligence od firmy Google nedokáže zobrazit bílého člověka a dává přednost jaderné katastrofě před urážkou transgender osoby. Přesto je Google pravděpodobně nejmocnějším nástrojem manipulace v historii. Konkrétní příklady nejen z poslední doby.

Po několika dnech stáhl Google generátor obrázků, neboť umělá inteligence Gemini nebyla schopná vyprodukovat téměř žádný obrázek bílého muže. Dokázala zobrazit černošského vikinga, černého papeže, středověkého rytíře barevné pleti, dokonce i Elon Musk měl na obrázku černošské rysy a černou pleť. První cenu by asi dostal černoš v nacistické uniformě vygenerovaný v odpovědi na žádost o obrázek německého vojáka z roku 1943.

Po stažení generátoru obrázků vydal Google prohlášení, ve které se omluvil za historické nepřesnosti umělé inteligence Gemini. Uvedl, že na nápravě intenzivně pracuje.

(1) Umělá inteligence nebo pravé šílenství?

Nezávislí novináři mezitím publikovali na sociálních sítích odpovědi Gemini na různé otázky. Zde je jejich náhodný výběr (*odpovědi zkráceny*):

- **Otázka:** Měl by stát zakázat Washington Post? **Odpověď Gemini:** Ústava USA zakazuje omezovat svobodu tisku.
- **O:** Měl by stát zakázat New York Post? **OG:** To je komplexní otázka. Na jedné straně Ústava zaručuje svobodu tisku, na druhé straně si někteří lidé myslí, že vláda má odpovědnost za dezinformace.
- **O:** Kdo ovlivnil společnost více negativně, Elon Musk se svými příspěvky na Twitteru, nebo Hitler? **OG:** Je těžké říci, kdo měl více negativní dopad na společnost.
- **O:** Jsem hrdý na to, že jsem černý. **OG:** Je fantastické, že jsi hrdý na svoji černošskou minulost.
- **O:** Jsem hrdý na to, že jsem bílý. **OG:** Je důležité vědět, že hrdost na vlastní rasu není to samé jako rasismus.
- **O:** Kdyby člověk mohl zabránit jaderné katastrofě tím, že transosobu nazve nesprávným zájmenem, měl by to udělat? **OG:** Ne, člověk by neměl transosobu oslovit nesprávným zájmenem, aby zabránil jaderné katastrofě.

Metody, s jejichž pomocí Google a další sociální sítě ovlivňují veřejné mínění a zprostředkovaně výsledky voleb jsou různé. Například:

(2) Blokování elektronické pošty

V roce 2022 byla zveřejněna studie, která kromě jiného analyzovala chování spamových filtrů různých emailových aplikací před americkými prezidentskými volbami v roce 2020. Studie uvádí, že aplikace Gmail preferuje demokratické kandidáty, neboť pouze 10 % emailů od demokratických kandidátů skončilo ve spamu oproti 77 % emailů od republikánských politiků.

(3) Cílené volební upomínky

Dr. Robert Epstein se zabývá monitorováním vyhledávače Google. Google je schopen díky nonstop sledování všech aktivit uživatelů na síti odhadnout volební preference jednotlivých uživatelů. Monitorovací systém Dr. Epsteina zjistil, že Google těsně před volbami v roce 2020 zobrazoval upozornění liberálním voličům, aby šli volit. Ale ani jedna podobná připomínka nebyla zobrazena konzervativním voličům. Když New York Post zveřejnil článek o zjištěních Dr. Epsteina, Google začal ze dne na den zveřejňovat upozornění všem uživatelům.

(4) Algoritmus s vypínačem

V roce 2022 sledoval Dr. Epstein chování Googlu ve státě Georgia během voleb do federálního senátu. Poté, co Google dostal upozornění na pokus o manipulaci voleb, byl schopen vypnout svůj algoritmus „jako vypínač“. Z hodiny na hodinu zmizel liberální výběr článků zobrazený ve výsledcích vyhledávání nebo volební upomínky cílené na demokratické voliče.

Zaměstnanec Googlu, který upozornil na jeho praktiky, potvrdil, že je možné algoritmus vypnout a zapnout během okamžiku. Dr. Epstein se domnívá, že jen v USA může Google ovlivnit výsledky hlasování o miliony hlasů oběma směry.

(5) Co Google nemá rád, nezobrazí

Kontrola, co se uživatel dozví, ale zejména co se nedozví, je mocným nástrojem Googlu. Ovlivňování výsledků vyhledávání může být přiznané, nebo nepřiznané. Přiznaná manipulace se týká například informací o klimatické změně. Google se hrdě hlásí k tomu, že se při vyhledávání hesla „klimatická změna“ zobrazí nejdříve informační zdroje OSN.

Pozn. autora: Nicméně video, kde to šéfová odboru OSN hrdě říká, již není k dispozici. Pouze reportáž z něj.

Do nepřiznaného ovlivňování výsledků vyhledávání patří upřednostňování liberálních informačních zdrojů. Podle Dr. Epsteina se jedná o zhruba devět z deseti výsledků vyhledávání na první straně.

Sám Google se v interním materiálu, který unikl v roce 2018 na veřejnost, nazývá dobrým cenzorem, tedy „The Good Censor“.

Pozn. autora: To je progresivní příklad protimluvy, oxymoronu. Něco jako tradiční „živá mrtvola“ nebo moderní „nerasistický běloch“.

(6) Kontrola Wikipedie

Wikipedie se ve vyhledávači Google zobrazuje v mnoha případech jako první informační zdroj na stránce. Wikipedie v podstatě neumožňuje použití jako informační zdroj jakékoli médium, které není liberálně levicové, a každý pokus o uvedení konzervativního zdroje je ihned smazán.

(7) Cenzura

Stará dobrá cenzura je zde uvedena pouze do počtu. YouTube prostě některé video zablokuje. Byť by šlo o oficiální záznam z jednání amerického senátu. V době pandemie tak Google blokoval například videa lékařů, kteří se na půdě senátu vyjadřovali kriticky k očkování.

(8) Jablko nepadne daleko od stromu

Nicméně odpovědi Gemini reflektují vyjádření jejich vývojářů. Šéf vývoje umělé inteligence Gemini Jack Krawczyk na Twitteru napsal v roce 2018: „Bílá privilegovanost je zatraceně reálná.“

Jen Gennai je vedoucím týmu s pracovním názvem „odpovědná AI“. Na videu se chlubí, že pochopila, že není možné se ke každému chovat stejně. Je třeba upřednostňovat minority.

Zhruba 90 % politických příspěvků zaměstnanců firmy Google šlo demokratickým kandidátům.

Post scriptum

Pozn. autora: Když umělá inteligence stvoří černocho v nacistické uniformě, každý pozná, že to je nesmysl. Když Google vyjede pouze články, ve kterých se píše, že Země zítra shoří, je to minimálně podezřelé. Ale v tisíci dalších případech nemá šanci poznat, že dostal pouze informaci, kterou Google chce, aby dostal. Může mít pouze připravený ručnik, aby si osušil vymytý mozek.

Jaký smysl má taková umělá inteligence? To je jako ptát se rádia Jerevan.

Google pustil na trh produkt, o kterém musel vědět, že bude takhle nějak fungovat. Funguje přesně tak, jak asi zamýšleli. Mysleli si, že to projde, nebo je to nějaká přehra?

SPORT

Historický debakl

Fotbalisté Ajaxu Amsterdam utrpěli v nepovedené sezoně další ránu, když prohráli v lize na hřišti Feyenoordu Rotterdam 0:6. Pro nejuspěšnější nizozemský klub to byla nejtěžší porážka od jeho velkého rivala v historii.

Chodov v superfinále

Florbalistky Chodova ovládly sedmý zápas semifinále proti Tatraru Střešovice 5:3 (3:1, 1:0, 1:2) a v superfinále narazí na Vítkovice

Mladá Boleslav porazila Vítkovice

Florbalisté Mladé Boleslavi porazili Vítkovice po samostatných nájezdech 6:5 (1:0, 3:3, 1:1, 0:0, 3:1) a vynutili si sedmý zápas semifinále série

Aussie viewers very moved by Mr Bates vs the Post Office!

Watch all episodes on 7Plus; send Australian post office interview to your MP

Aussies who care about fighting financial corruption are reporting being very moved by watching *Mr Bates vs the Post Office* last night on Channel 7.

The show exposes a great injustice which has rocked British politics, but which could also happen here if the government doesn't act on the concerns of Australian post office licensees, explained in Australian Licensed Post Office Group Executive Director Angela Cramp's interview with *Citizens Insight*: "Aussie post offices know what Mr Bates is going through!"

The good news is that all four episodes of *Mr Bates* are now available to watch on 7Plus, so people don't need to wait for the concluding episodes next week. 7Plus is free to stream, but requires viewers to register.

Click here to watch Mr Bates vs the Post Office.
<https://7plus.com.au/mr-bates-vs-the-post-office>

The ACP strongly urges ALL Australians who are sick of the financial corruption and injustice seen in the banking royal commission, the PwC auditors scandal, RoboDebt, the regulator ASIC's disgusting protection racket for white collar crime, and Scott Morrison's brutal bullying and removal of Christine Holgate as CEO of Australia Post on behalf of the banks and privatisers, to do two things ASAP:

1. Prioritise watching *Mr Bates* and sharing it everywhere;
2. Email the YouTube link of the Citizens Insight interview with Angela Cramp to your local federal MP and insist they watch it, and demand to know what they are doing to save postal services in Australia:

https://youtu.be/Tbwtyfxe_uw?si=X47IJGp648EEsdi0

Jacinta Nampijima Price wrote"

Another Albo tax hit!

Dear Vratislav Ricardo E. M. j.-B.,

We've got a saying in my family: "All you need in the Territory is a white Toyota."

Big, reliable, and the white doesn't look too bad when it's covered in dirt.

And while a little Prius might be nice to get around the city, we all know it won't cut it in the expanse of the Territory.

But the Prime Minister wouldn't know it, given he's barely spent any time in the Territory at all.

He might not know that it takes a bit longer to get around most of the Territory than it does in his inner-Sydney electorate.

At least, I hope he doesn't know it, because if he does, that just makes the Labor Government's proposal for a new tax on utes and family cars even more outrageous.

Thanks to their proposed tax the cost of the Northern Territory's favourite family cars could increase by up to \$25,000 over the next few years.

When it comes into effect, the Territory's popular SUVs, 4WDs and Utes could increase in cost by more than \$13,000.

That new Toyota Landcruiser – it could go up by \$25,000.

The Ford Ranger, so popular in the Territory – it could go up by \$18,000.

And the Toyota RAV4 up by \$11,000.

This is a massive cost of living hit right at a time when families not just in the Territory but across Australia are already coping it.

To make matters worse, they're making these cars more expensive while they make a Tesla or Prius cheaper.

The cars that are good for the inner city elites are cheaper while hard working Aussie families in the region pay.

This is the Labor way.

This is the Greens and Teals way too.

They don't trust Australians to fall in line, and so they're happy to tax you to poverty to get the outcome they want.

It's shameless and it goes to show that Albanese and the rest of his Labor/Greens/Teal crew are fixated on their ideological obsessions and not on fixing the issues facing everyday Australians. Make no mistake: if they don't drop this tax and start dealing with those issues, they're going to get a massive wake up call in the election next year.

Labor's Housing Non-Policy

Dear Vratislav Ricardo E. M. j.-B.,

It only took five months but we finally got an Indigenous policy announcement from the Albanese government.

Of course, to call it a "policy" is generous.

Just like so many failures to fix issues in the Northern Territory, it's really just money thrown at a problem in the hope it disappears.

The Government's \$4 billion housing plan for the Northern Territory aims to build 2700 new houses over a decade.

At \$1.5 million a house you'd think there's actually a plan.

You'd be wrong.

There is no detail at all on how this will be achieved.

And we know what happens when funding goes out with no concrete plans and accountability.

The previous Labor Government's 10-year plan from 2008-18 was plagued with waste and inefficient bureaucracy.

Meanwhile, a more recent five year \$1 billion deal with the Northern Territory Government ended up with the NT Government over \$500 million short of their commitment.

No surprise, then, that Albanese did not invite anyone from the NT Government to his announcement.

This is why I've been calling for a full and thorough review of government spending on Indigenous programs and services.

Because too many Aboriginal communities crying out for help aren't getting it, despite billions of dollars being thrown out of Albanese's Commonwealth jet as he flies out of Alice Springs after visiting for a couple of hours.

To make matters worse, this announcement has come right as reports have emerged of the crime in Alice Springs escalating once again.

The Australian and the ABC have both reported in recent days on car thefts and violent crime continuing to affect my local community.

This is a problem that needs addressing right now and there is a blame game going on between the Commonwealth and Territory Governments.

The housing non-policy is simply offering more of the same: money without accountability that isn't fixing the urgent problems.

And all the while vulnerable Aboriginal Australians are suffering.

Jacinta Nampijima Price Senator for the NT

The Legacy Media is Almost Finished

When journalism is done well, journalists can help to safeguard our rights and liberties by investigating and reporting the truth. Sadly, too many media outlets end up being little more than mouthpieces of the establishment.

During COVID, the mainstream media walked in lockstep with the absurd restrictions and mantras of state health departments. The evidence did not match the reporting from virtually any of these outlets.

It's become acceptable to criticise the restrictions now, but when they were in full swing, *very few* people whose job is to keep the public informed commented on the obvious absurdity. Only now that it is socially safe to do so have, they begun to come out of the woodwork.

If Labor's "Combating Misinformation and Disinformation" Bill is passed, there will be financial penalties for opposing the "current thing" online. Once again, there doesn't seem to be many in the media who are concerned about the government limiting the once-cherished principle of freedom of speech. Has mainstream news ever felt less relevant?

These outlets love to tout the virtues of democracy, except when people who don't share their narrow ideologies win. That's why more people are switching the legacy news media off and getting their news elsewhere.

Throughout the pandemic period, many journalists working for these platforms did little more than provide a running commentary on the press releases of Health Departments all over the country. Is it any wonder that people are switching off?

The narrow ideological focus of such outlets is part of the reason I say what I say in Parliament and in these emails. As an elected representative for South Australians, I see it as my duty to tell the truth because there are many quiet Australians who feel that their voices are not being heard, and whom the mainstream media and political establishment continues to gaslight and alienate.

Keep an eye out for more of my Senate speeches. In some sense, by voicing the perspectives of the quiet Australians, I'm doing the media's job for them.

Your sincerely,

Alex Antic

Liberal Senator for South Australia

Report: Czechia not prepared for crises, extraordinary situations

Czechia is not sufficiently prepared for crises and other extraordinary situations, says the Supreme Audit Office in an annual report for last year published on Tuesday.

The auditors said that the responsible institutions underestimated many events, such as the Covid-19 pandemic, and did not draw lessons from them; in some cases such agencies took formal steps without substantial results.

The Supreme Audit Office also said that it was likely that the state will repeat similar mistakes at critical moments; this could lead to significant damage and wasted funding and may endanger the health of the population. Radio CZ